

DISPERAREA

Să rămânem în picioare și să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Doamne Isuse, Tu ai spus să credem, iar noi Îți mulțumim și Te lăudăm pentru ceea ce am auzit și am văzut deja și în care ne ancorăm credința. Îți mulțumim pentru că ne-ai dat prilejul să venim aici ca să slujim celor care sunt în nevoi și Te rugăm, o, Dumnezeule, să împlinești în seara aceasta nevoile noastre după promisiunea Ta. Ascultă-ne rugăciunea pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Suntem bucuroși pentru prioritatea pe care o avem de a fi în seara aceasta aici, ca să vestim Evanghelia lui Isus cel înviat. Am întârziat puțin pentru că niște oameni din Michigan au venit cu un caz urgent, iar Domnul a făcut imediat ceva minunat pentru ea. El cunoaște fiecare lucru și nu trebuie să-i spuneți nimic; El știe chiar cum este. O, Îi suntem atât de mulțumitori pentru aceasta! Oamenii conduc toată ziua ca să ajungă aici, iar acum Îi suntem recunoscători Domnului pentru totul. Este pornită banda? Să nu uitați serviciile divine de săptămâna viitoare. Miercuri seara, duminică dimineața și duminică seara. Dacă locuiți prin împrejurimi, vom fi bucuroși să vă avem aici. Rugați-vă pentru mine, în timp ce sunt pe drum în altă parte, și nădăduiesc să mă întorc înapoi curând.

Doresc să vă mulțumesc tuturor pentru dovezile de dragoste și vă asigur că nu voi uita niciodată ce ați făcut pentru mine. Un frate din Georgia mi-a trimis un costum nou, ceea ce este minunat. Le mulțumesc și celor din Kentucky, cu care am fost în concediu săptămâna trecută, pentru că Domnul a făcut și acolo lucruri minunate, iar noi am văzut mâna Lui puternică.

Nădăduiesc să vă văd din nou foarte curând, când voi fi în drum spre New York, unde voi vorbi pe data de 12 noiembrie în comunitatea fratelui Vick. Cu câteva zile înainte de plecare vom fi din nou aici, apoi vom pleca spre Shreveport, Louisiana, împreună cu fratele Jack Moore.

După Crăciun, nădăjduim să fim cu prietenii noștri din Sud, iar în ianuarie vom merge în Phoenix. Așteptăm programarea adunărilor din străinătate, pentru că ei încearcă să pregătească un tur mondial, iar fratele Borders se ocupă de aceasta. Noi trebuie doar să așteptăm și să vedem dacă se va realiza.

Acolo se adună mulțimi atât de mari încât nu au loc nici într-o clădire. În asemenea cazuri, adunările trebuie ținute în aer liber, deoarece la o singură adunare vin în jur de cinci sute de mii de oameni. Vă dați seama? O jumătate de milion de oameni într-o singură adunare; nu cât de mulți participă la adunare în mai multe zile, ci la o singură adunare. Voi știți că evangheliștii obișnuiesc să numere câți oameni participă în șase săptămâni. Vedeți? Dar noi socotim câți sunt acolo în ziua aceea, de data aceea. De multe ori, nu avem posibilitatea să oferim locuri tuturor celor prezenți, și atunci oamenii stau pe jos. Din pricina aceasta să luăm anotimpurile când nu plouă și nu se revarsă apele. Eu am văzut oameni frumos îmbrăcați, care au stat toată ziua în ploaie, iar femeile erau atât de ude încât le picura apa din păr. Cu toate acestea, stăteau acolo nemișcați deși tuna, fulgera, bătea vântul și ploua. Ei se sprijineau unii de alții așteptând până când veneai să te rogi pentru ei. Vedeți? Voi știți că Dumnezeu onorează o astfel de credință. El o onorează.

Voi trebuie să faceți ceva pentru ca Dumnezeu să o onoreze; să Îi arătați Lui. Oamenii care primesc totul de-a gata, nu știu să prețuiască lucrurile primite. Darul este gratuit, este adevărat, dar voi trebuie să îl primiți cu mulțumire.

Știți cum se zice: „Dacă te-ai născut cu o lingură de argint”, ați auzit-o, „nu o prețuiți.” Dar când trebuie să munciți pentru ea, îi apreciați valoarea.

Aș vrea să înregistrați aceasta pe bandă.

Mesajul de azi dimineață a fost apogeul din întreaga mea slujbă. Într-o zi vă voi spune cum a venit el. Eu am avut planul acestui Mesaj încă de acum câteva luni, pentru că totul se mișca spre locul acela. Acela a fost timpul lui culminant.

Nădejdea mea este că ați înțeles ce înseamnă Semnul. Semnul este dovada că Sângele a fost aplicat, că Isus a plătit acel preț vărsându-Și propriul Sânge. El a făcut aceasta, iar din Viața Lui a venit Duhul Sfânt. Astfel, când Sângele s-a aplicat la voi, Duhul Sfânt este un Semn că prețul vostru a fost plătit și că Dumnezeu v-a primit. Gândiți-vă că acesta este Semnul. Există mulți oameni care nici nu știu ce înseamnă acest Semn, de aceea trebuie să vorbesc în așa fel încât fiecare om hotărât mai dinainte, să-L primească, să înțeleagă.

Este exact ca și predicarea salvării: noi o predicăm ca și cum este pentru fiecare, deși știm că nu este pentru toți. Noi trebuie să predicăm vindecarea divină pentru fiecare, deși știm că nu este pentru toți. Vedeți? Vedeți, Isus a venit să îi răscumpere pe cei scriși în Cartea Răscumpărării înainte de întemeierea lumii. El a venit să îi salveze pe aceia, dar noi nu știm cine sunt. Vedeți? Nimeni nu poate veni la Dumnezeu decât dacă este chemat de Dumnezeu. Acesta este adevărul. Noi știm că există mulți oameni care nu vor fi salvați, iar Dumnezeu a știut aceasta încă înainte de întemeierea lumii.

Sunt mulți care nu vor fi vindecați pentru că nu pot s-o prindă. Ei nu știu ce este aceea, dar alții vor avea parte de ea. Totuși, noi o predicăm ca și cum este pentru fiecare, deoarece nu știm cine este persoana aceea. Vindecarea este pentru oricine, dar unii nu pot prinde credința aceea. Același lucru este valabil pentru Semn.

Noi am vorbit de multe ori despre acest Semn, dar acum este manifestarea acestui Semn. Luteranii au înțeles că este „Primirea Cuvântului; a lui Hristos ca Mântuitor personal.” Metodistii au zis: „Când ești suficient de fericit să strigi, Îl ai!” Penticostalii zic: „Dacă vorbești în limbi, Îl aveți!” Dar am aflat că toate acestea erau greșite. Vedeți? Semnul este Semnul. Aceasta înseamnă că sunteți uniți cu Hristos. Vedeți, Semnul este Duhul Sfânt, Viața Lui în voi; El își trăiește propria Viață prin voi, și este dat pentru cei bogați și pentru cei săraci: pentru oricine Îl va primi. Amintiți-vă, Semnul este ceea ce voi...

Voi mergeți la compania de căi ferate și vă cumpărați biletul. Să zicem că costă

cincizeci de cenți. Biletul de autobuz sau de tren de aici la Charlestown, Indiana, costă cincizeci de cenți. Ei bine, compania vă dă un semn care vă dă dreptul să mergeți cu trenul acela până la destinație. Vedeți? Acela este un semn.

În cazul acela (În Vechiul Testament), semnul era sângele. El trebuia aplicat literal, deoarece era doar substanța; era tot ce aveau, pentru că era sângele unui miel, al unui animal; era sângele unui miel. Astfel, viața care era în sânge a ieșit afară când s-a vărsat sângele. Vedeți? Viața a ieșit, dar nu putea veni înapoi peste credincios, pentru că acela era un animal. Dar el vorbea despre faptul că va veni Cineva – Jertfa desăvârșită – prin care noi vom primi un cuget curat. Și această Jertfă desăvârșită putea să fie numai Judecătorul, Dumnezeuul cerului. El a devenit Jertfa; Judecătorul, Juriul și Avocatul nostru. Viața lui Dumnezeu L-a părăsit, de aceea spune Cuvântul: „*Eu le dau viața veșnică...*” (Ioan 10.28).

În limba greacă cuvântul „ZOE” înseamnă „Propria Viață a lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte: „*Eu le dau ZOE*”, adică „propria Mea Viață”, pentru că Dumnezeu și Hristos erau Unul.

Viața care era în Hristos este Duhul Sfânt. Nu a treia persoană, ci aceeași Persoană vine peste voi, în chipul Duhului Sfânt, ca Semn că viața voastră și biletul vostru este plătit, că ați fost acceptați. Până când vine acel semn, nu vi se permite să intrați pe autostradă, nu vi se permite să urcați în autobuz; nu vi se permite să intrați decât când puteți prezenta acest semn care este biletul vostru. Aceasta arată că Sângele S-a vărsat și s-a aplicat peste voi, Prețul s-a aplicat pentru voi; aveți Semnul că s-a aplicat Sângele și sunteți acceptați. Ați înțeles? („Amin”). Acum, nu există nici o dovadă stabilă. Voi ziceți (eu simt gândurile voastre): „Frate Branham, cum pot să știu aceasta?” Priviți ce ați fost și ce sunteți acum. Așa o puteți ști. Ce ați fost înainte să fie aplicat Semnul, și ce sunteți după ce a fost aplicat? Care au fost dorințele voastre înainte și care sunt acum? Prin aceasta știți dacă Semnul a fost aplicat sau nu. Toate celelalte lucruri vă sunt date automat cu Acesta.

Nu este așa cum se spune: „Vorbirea în limbi este dovada.” Dacă cumpără cineva

o pereche de pantofi, limba nu este pantoful, ci face parte din pantof. Vedeți? Același lucru este cu Semnul. Semnul este Hristos, dar vorbirea în limbi, scoaterea dracilor, și toate celelalte lucruri, predicarea și ce mai este, sunt dovada că El este acolo, adevărat, dar nu sunt El. Vedeți, acela este un dar al Lui.

Dacă îmi spuneți: „Te vreau pe tine, frate Branham”, iar eu vă dau un dar, ei bine, acela nu sunt eu, ci este darul meu. Vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfânt; nu Duhul Sfânt, ci un dar al Duhului Sfânt.

Diavolul poate să imite fiecare din aceste lucruri, dar nu poate fi niciodată Duhul Sfânt. Vedeți? El poate imita darurile acelea, dar nu poate fi Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este Semnul că s-a aplicat Sângele, că El curge prin toată Cartea Răscumpărării. Vedeți aceasta? Acesta este scopul pentru care a venit El. Așa a făcut El în fiecare epocă. El s-a îngrijit să aducă ceva în fiecare epocă, dar ei nu pot ajunge la desăvârșire fără noi. Întreaga plinătate a Duhului Sfânt vizitează acum Biserica, descoperindu-L pe Dumnezeu în trup omenesc, așa cum a făcut-o înainte de arderea Sodomei și Gomorei, care era un simbol. El i S-a arătat atunci lui Avraam.

Acum, El face toate lucrurile pe care nu le-a făcut în epocile bisericii. Înapoi la Cuvânt, pentru că Mesajele și Mesajele și Mesajele trebuiau să lege întregul Cuvânt. În zilele de pe urmă, prin deschiderea celor șapte Peceti, trebuiau să fie cuprinse în trupul Miresei toate capetele rămase, pentru că cei care au trăit înainte, nu au putut să ajungă la desăvârșire până când nu este desăvârșită această Biserică, acest grup al Miresei și adus înăuntru. Apoi, vom fi ridicați cu toții împreună.

Semnul, Isus Hristos, Duhul Sfânt, este printre noi. Noi ar trebui să prețuim aceasta foarte mult, dar nu ne putem smeri suficient. Dacă ne scoatem încălțăminte și cădem pe genunchi, nu este suficient; viața noastră trebuie să rodească roada Duhului. Care este roada Duhului? Dragostea, bucuria, pacea. (Galateni 5.22-23).

Gândiți-vă la dimineața de astăzi! Pregătirea. Mai întâi, El a trimis Mesagerul cu Mesajul. Apoi a trimis Stâlpul de Foc pentru confirmare și a urmat consolidarea. Astfel, ați știut că era corect și ați avut pace. Noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

În seara aceasta ne vom ruga pentru bolnavi, iar după aceea va avea loc Cina Domnului. Veți avea și un serviciu de botez? (Fratele Neviile spune: „Nu!”). Doar Cina. Am vrea să rămâneți aici pentru Cină, și voi încerca să nu ocup mai mult de patruzeci de minute. Mâine este Ziua Muncii și puteți să vă odihniți. Eu am spus care sunt planurile noastre, dar noi nu cunoaștem timpul și vreau să fiu sigur că am corectat-o.

Azi dimineață, am avut un Mesaj de aproximativ trei ore, dar eu nu sunt des aici. Eu am început această temă și nu am putut s-o las pentru seara aceasta, pentru că era prea puternică. Nu știu, dacă oamenii au înțeles sau nu, dar sper că au înțeles peste tot. Sper că înregistrările sunt bune pentru că vor ajunge pretutindeni. Eu cred că tot Mesajul pe care l-am adus cândva, a fost rânduit de Dumnezeu, cu însărcinare directă, ca și cele șapte Pечеți, cum a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Eu v-am spus despre Mesajul pe care voiam să-l predic: acesta a fost. Acesta trebuia să urmeze celor șapte Pечеți.

Acum fiți atenți ce vine după deschiderea celor șapte Pечеți: unirea oamenilor, semne unite, strălucirea luminii roșii în zilele din urmă, femeile devin tot mai frumoase, și ce fac bărbații. Apoi vedem semnele Duhului Sfânt, care se petrec în legătură cu aceste Mesaje. Ultimul Mesaj a fost apogeul de la cele șapte Pечеți înapoi. Semnul este vârful, iar noi vrem să ne cercetăm personal ca să vedem dacă suntem în credință.

Domnul să vă binecuvânteze. Înainte de a deschide Biblia, să ne rugăm pentru bolnavi... În seara aceasta am întrebat pentru câte persoane ne-am rugat în ultima duminică, și câți au fost vindecați, și practic toți au ridicat mâna.

Acolo a fost o femeie pe nume Peckinpaugh din Chicago, care a adus un băiat mic la rugăciune. Ea este o soră creștină foarte fină. Doctorii nu au știut care era problema cu el. Plămâniile lui erau atât de bolnave, încât nu a mai putut să meargă la școală. El se afla într-o stare foarte, foarte gravă. Imediat după Mesaj, Duhul Sfânt i-a vorbit băiatului, l-a numit pe nume, i-a spus starea lui și așa mai departe, și i-a pronunțat vindecarea. Mama lui l-a dus apoi la doctor, iar acesta i-a spus că băiatul ar fi primit o pereche de plămâni noi. Părinții lui ne-au telefonat și ne-au spus s-o facem cunoscută adunării. Vedeti, Dumnezeu, Creatorul, poate să creeze plămâni noi.

Eu cred cu adevărat, că ne apropiem de unul dintre cele mai puternice lucruri care au atins cândva pământul din zilele Domnului Isus încoace. Vedeti? Va fi foarte smerită. Vedeti, ceea ce omul numește mare, Dumnezeu numește „urâciune”, dar ceea ce oamenii numesc nebunie, Dumnezeu numește „mare.” Vedeti? Va fi atât de smerită, încât dacă nu aveți Semnul ca s-o examineze, o veți pierde.

Cine se putea gândi că munții vor sări ca berbecii și frunzele vor bate din palme, când a venit un profet din pustie. Aceasta a spus Isaia, cu șapte sute doisprezece ani înainte. El avea fața plină de păr, purta o manta din păr de cămilă, nu avea niciun amvon la care să predice și a fost respins de toate bisericile existente, așa că s-a dus la Iordan și a strigat: „Pocăiți-vă!” El i-a numit pe oameni vipere, șerpi. Dar așa cum a spus Dumnezeu, munții și dealurile au sărit ca berbecii. Vedeti? Cei smeriți l-au văzut și s-au bucurat.

Cum au putut înțelege ei că acel mare Mesia, care a fost profețit chiar de la începutul Cărții, în Geneza, va veni ca Salvator? Toate jertfele, toți profeții și orice lucru a indicat spre El, dar când a venit, s-a presupus că avea o naștere nelegitimă pentru că Maria și Iosif nu erau căsătoriți încă. Vedeti? Femeia s-a aflat însărcinată înainte ca ei să fie căsătoriți. Biblia spune că El S-a născut într-un staul, dar în zilele acelea, ca grajd era folosită o gaură săpată într-o stâncă. Am întâlnit un astfel de loc la vânătoare în Arizona. Acolo era un staul sub niște stânci abrupte. Într-un astfel de loc simplu S-a născut Isus, a fost înfășat în scutece și culcat în iesle.

El a crescut ca ajutor de tâmplar, deci cum putea fi puternicul IaHVeH? Dar El era, vedeți? El era Acela, deși părea o Persoană foarte ciudată. Oh, când era doar un Copil, El i-a uimit pe preoți prin cunoașterea Cuvântului. De ce? El era Cuvântul. Vedeți? El era Cuvântul și nu a scris niciodată vreo carte. Cred că singurul cuvânt pe care l-a scris El, a fost pe nisip, când a fost prinsă în adulter o femeie. Vedeți? El nu a scris niciodată un cuvânt. De ce? Pentru că El era Cuvântul. Vedeți? El era Cuvântul. El nu trebuia să-L scrie deoarece Viața Lui L-a trăit. El era Cuvântul. „Dacă nu fac faptele Tatălui Meu, atunci să nu Mă credeți.” Vedeți? „Dacă nu fac exact ceea ce a spus Cuvântul că voi face, nu sunt Cuvântul. Dar dacă...” Prin aceasta, a vrut să spună că El era Cuvântul.

Pregătiți-vă pentru serviciul de vindecare și pentru Cina Domnului. Ne-am bucura să rămâneți cu noi dacă puteți. Dacă nu puteți rămâne, vom elibera adunarea ca să puteți pleca.

Nu uitați să vă rugați pentru mine, pentru soția mea, cea mai dulce femeie din toată lumea, și pentru copiii mei. Eu i-am cerut pe toți pentru Domnul Isus. Becky este chiar la vârsta micilor „ricketta,” este doar o mică adolescentă, cum le numeam noi. Ea este la vârsta aceea, dar este o fată foarte dulce, și eu îi mulțumesc Domnului pentru aceasta; nu fumează, nu bea, nu aleargă în jur, nimic. Dar este la vârsta aceea și este fără griji. Ea nu vrea să meargă la biserică, iar dacă merge, stă în spate și mestecă gumă, apoi se ridică și iese afară. Dorința mea este s-o văd umplută cu Duhul Sfânt.

Același lucru îl doresc și pentru fiul meu Iosif. Într-o zi, când eu nu mă voi mai putea duce la amvon, aș vrea să iau această Biblie veche și uzată, să i-o înmânez lui și să-i spun: „Iosif fiule, stai cu Ea!” Atunci sunt gata să urc sus. Aș vrea să aud Vântul suflând pe undeva, să mă uit sus, să vă fac cu mâna și să plec. Să ne rugăm.

Dumnezeule Tată, toată viața noastră este înfășurată în Acela, pentru că Acela ești Tu, și Tu ești Viața noastră. Doamne, aici sunt câțiva care țin Semnul despre care vorbesc eu. Ei posedă Însemnul, și totuși sunt bolnavi. În seara aceasta voi vorbi în

așa fel încât ei să fie încurajați și să primească drepturile date de la Dumnezeu. Ei au dreptul să lupte cu acel diavol. El este deja învins și doar se preface. Eu îi pretind, Tată.

Ajută-mă să vorbesc Cuvântul. Vorbește Tu prin mine, Doamne, prin aceste citate puține pe care le-am notat din Scriptură. Te rog să mă ajuți, Doamne. Introdu-i în Cuvânt și dăruiește-le credință spre slava lui Dumnezeu, pentru că mă rog în Numele lui Isus. Amin.

Aș vrea să deschideți Biblia la **Ieremia 29.10**. Vom citi și din **Luca 16.14**. Tema mea din seara aceasta este „Disperarea.” Voi știți ce este disperarea. **Ieremia 29.10-14**:

„Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi împlini față de voi făgăduința Mea cea mare, aducându-vă înapoi în locul acesta.

Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi (Nu este minunat?) zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.

Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta.

Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.

Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile, în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.” (Înapoi la Cincizecime!). Nu scrie așa, eu am spus aceasta. Aceasta este ceea ce am vrut să îi spun Bisericii. Vom citi și din **Luca 16.16**:

„Legea și prorocii au ținut până la Ioan: de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.”

„Fiecare om dă năvală în Ea.” Nu doar merge în Ea, ci trebuie să dea năvală în Ea. Vedeți? „Când Mă căutați cu toată inima, Mă veți afla.” El a promis că după cei șaptezeci de ani, Se va întoarce și va aduce oamenii risipiți pe tot pământul, înapoi la Ierusalim de unde au plecat; și a făcut exact așa. Corect.

Acum vom vorbi câteva minute despre Disperare. De obicei, cea care ne duce la disperare este o stare de urgență. Este foarte trist că trebuie să fie așa, dar ființele umane sunt așa de leneșe în mintea lor, încât este nevoie de o urgență. Cum se întâmplă ceva neînțeles suntem aruncați în disperare, iar când ajungem în starea aceasta este descoperită realitatea cu privire la noi, ce suntem cu adevărat, din ce suntem făcuți. De obicei, disperarea trage toate lucrurile bune care sunt în voi.

Am văzut că atunci când știu că vor muri, oamenii încearcă să mărturisească lucrurile care le-au ținut ascunse toată viața. Vedeți? Disperarea îi face să acționeze. „Du-te, te rog și fă cutare lucru...” Ar fi trebuit s-o facă mai devreme și să nu aștepte timpul de urgență. Atunci îi roagă pe alții: „Vrei să faci asta sau cealaltă pentru mine?” Urgența aduce disperare, dar noi ar trebui s-o facem fără urgență, să nu așteptăm până atunci.

În seara aceasta, noi luăm simbolurile Paștelui, iar Paștele a fost luat în grabă, în timpuri de disperare. Voi puteți să citiți aceasta în Exod 12.11:

„Mâncați aceste Paște cu încălțăminte în picioare, cu mijlocul încins și cu toiagul în mână.” Vedeți, voi îl mâncați în disperare. Ei au văzut mâna tare a lui Dumnezeu, au văzut toate minunile Lui, apoi au venit sub semnul Însemnului. Și în timp ce erau sub semnul Însemnului, au luat împărțirea în disperare, deoarece știau că Dumnezeu era pe cale să lovească cu judecată.

Acela a fost un timp de scuturare. A fost un timp în care fiecare se cerceta singur, pentru că Cuvântul profetului nu a greșit niciodată, ci a fost dovedit ca adevărat; tot ce a spus el, s-a întâmplat întocmai cum a fost spus. Stâlpul de Foc era încă acolo. Prorocul a fost anunțat că Dumnezeu trece numai pe lângă casa la care va vedea semnul la ușă. Era o stare disperată.

Îmi imaginez cum erau copiii... când au văzut acele aripi mari, negre, căzând din cer ca un fum peste oraș, iar strigătele se auzeau din fiecare casă. Desigur, ei s-au dus la tatăl lor și au zis: „Tată, ești sigur că suntem sub acel însemn?” Și el putea să meargă la ușă, să se uite la ușior și la pragul de sus și să spună: „Fiule, noi am aplicat sângele conform Cuvântului Lui.”

„Amintiți-vă că eu sunt fiul vostru mai mare. Tată, ești sigur?”

„Da, sunt sigur, pentru că am procedat, după cum ne-a spus profetul, și el are Cuvântul Domnului, care zice: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi. Luați un miel pentru fiecare casă!” Eu v-am adus toți copiii înăuntru.

„Tu ești fiul meu mai mare, întâiul meu născut. Pe tine trebuia să te lovească moartea, dar privește, acolo este sângele.” Aceasta era „Așa vorbește Domnul!

„Fii liniștit, fiul meu și odihnește-te în pace, pentru că Dumnezeu a dat făgăduința.”

„Tată, de ce te-ai încălțat? De ce ai toiagul în mână? De ce ții o bucată de pâine în mâna cealaltă? De ce mănânci acele ierburi amare și alte lucruri? De ce îți curge sudoarea pe față?” (Exod 12.8).

„Fiule, moartea este pe cale să lovească.” Vedeți, acela a fost un timp de disperare.

Cred că acum trăim în zilele când... în zilele când Biserica trebuie să fie determinată să intre într-o disperare totală. Cred că mesajul de azi dimineață a fost de la Dumnezeu și nu de la mine, și cred că el ar trebui să arunce toată adunarea în disperare, pentru că ne-am jucat destul. Ne-am dus destul de mult la biserică și știm că trebuie să facem ceva.

Cum este când vedem semne mari și minuni făcute cu alții, ce spunem despre noi? Aceasta ar trebui să ne cauzeze o stare de disperare, să ne facă să fim convinși înaintea lui Dumnezeu. Semnele Venirii Lui ar trebui să aducă întreaga adunare într-o stare de necesitate interioară, când citim aceasta din Cuvânt... Duhul Sfânt mi-a spus: „Du-te într-un anumit loc, pentru că se va întâmpla ceva.” El nu mi-a spus amănunte, ci numai că se va întâmpla. Noi ne-am dus acolo și s-a întâmplat. Ziarele și magazinele au relatat despre aceasta, și au pus și fotografia Lui. După ce ne-am întors, ni s-au descoperit tainele mari, ascunse în Biblie; ni s-a deschis un câmp nou pe care nu l-am cunoscut înainte, și se leagă perfect la venirea Domnului Isus.

Apoi, la sfârșitul mesajelor vedeți acțiunea marelui Duh Sfânt, Îl vedeți venind vizibil înaintea oamenilor, vedeți chiar și fotografiile Lui. Vedeți, El lucrează și arată că nu este doar un om, doar un predicator sau o anumită adunare, ci este Duhul Sfânt care arată același lucru pe care El l-a făcut când a fost întrupat în trupul lui Isus Hristos. Acum, El este întrupat în Trupul Miresei Lui. Aceasta ar trebui să ne arunce în disperare.

Oamenii aceia au văzut brațul lui Dumnezeu, iar în seara aceea au luat Paștele în disperare, deoarece știau că era pe cale să se întâmple ceva. Și noi știm că urmează să se întâmple ceva. Amintiți-vă că venirea Domnului va avea loc într-o clipă și plecarea va fi tainică. El va veni ca un hoț noaptea și o va lua. Gândește-te că cineva din familia ta s-a dus deodată, și tu ești lăsat în urmă! Prin harul lui Dumnezeu, Ceva trebuie să vă aducă în această deznădejde interioară, ca să nu rămâneți aici. Dacă Îl rugăm ceva, atunci să spunem: „Doamne, nu mă lăsa aici.”

Acum câteva zile l-am auzit pe Mel Johnson cântând:

Gândește-Te la mine, când lacrimile curg;

Gândește-Te la mine, când prietenii nu sunt în jur;

Când trec dincolo de acest râu al Iordanului.

Când vei chema din Carte, amintește-mă.

În Cartea Vieții Mielului, vreau numele meu scris.

Vreau să-și amintească de mine

când ne strigă pe nume.

Aceasta mă aduce într-o asemenea disperare, încât strig ca Pavel: „*După ce am vestit Evanghelia altora, să nu fiu eu însumi lepădat,*” pentru că se poate întâmpla. Aceasta mă aruncă într-o stare de disperare, căci mă gândesc că după toți anii aceștia de predicare, poate să vină un loc în care să-L pierd. Eu stau și mă întreb: „Care este următoarea mișcare? Ce trebuie să fac în continuare?” Aceasta mă face nervos, mă aduce într-o disperare interioară. Ce pot face eu? Aceasta mă aruncă prin adâncimi și înălțimi. Este greu, mai ales când sunt printre oameni și trebuie să fiu totul pentru toți, ca să-i câștig pe unii pentru Hristos. Dar Semnul este tot timpul înaintea mea. Vedeți?

De multe ori văd lucruri pe care nu pot să le spun oamenilor. Mi se arată anumite lucruri despre care nu am voie să vorbesc. Uneori le-ar părea rău dacă le-ai spune vedeniile pentru care se roagă, și este mai bine să n-o faceți. Apoi, mergi atât de departe în vedenii încât orice lucru devine o vedenie, și aceasta te aruncă într-o stare nervoasă. Uneori mă întreb: „Este o vedenie?” Chiar și în timp ce stau aici,

mă întreb: „Este o vedenie? Unde mă aflu de fapt?” Este prea mult pentru mine. Află lucruri pe care nu ai vrea să le știi despre oameni. Oamenii care doresc să știe aceste lucruri, nu-și dau seama cât te costă o astfel de slujbă. Voi nu știți ce merge cu aceasta, fiindcă te aruncă în disperare: „Doamne Dumnezeule, știu că voi răspunde pentru ceea ce spun.”

Jack Moore mi-a spus odată: „În nici un caz nu aș vrea să port răspunderea ta în ziua judecării. Dumnezeu a pus acești oameni în mâinile tale și tu vei da socoteală pentru fiecare din ei. Tu vei da socoteală pentru slujba ta.” Aceasta a fost acum cincisprezece ani. De atunci am fost tot timpul în disperare. „Ce voi face, Doamne? Ajută-mă să spun numai ceea ce spui Tu. Lasă-mă să le spun adevărul sau să nu le spun nimic.” Aceasta mă aruncă în disperare, pentru că văd aceste semne care vin; văd Duhul Sfânt luându-ne acolo, aducând aceste Pечеți și punându-le cum le-a pus. La fel a făcut cu cele șapte epoci ale Bisericii: El a venit în acel Stâlp puternic de Foc și S-a descoperit pe Sine. Când a descoperit cele șapte Pечеți, ziarele și magazinele au relatat evenimentul. Apoi a venit înăuntru, a luat îngerii lui Dumnezeu, pe cei șapte îngeri cu cele șapte Mesaje, și a confirmat exact ceea ce a spus Biblia. Acestea sunt semne, străluciri ale timpului sfârșitului. El le-a adus la oameni și le-a spus ce sunt și totul despre ele, și a lucrat dovedindu-Se real. Azi dimineață a venit sus să ceară acel Însemn pe fiecare persoană. Voi sunteți poporul meu, cei pe care îi iubesc, cei care ascultă benzile și așa mai departe și vedeți în ce disperare mă pune această răspundere.

Disperare. Semnele Venirii Lui ar trebui să arunce chiar acum în disperare fiecare mădular al lui Hristos pentru că este vorba de sufletele noastre, de bunăstarea noastră de acum înainte. Ei bine, la ce ne-ar folosi dacă am câștiga toată lumea? Pentru ce trăim? Pentru ce lucrăm? Pentru ce mâncăm? Pentru ce ne luptăm? Ca să trăim. Pentru ce trăim? Ca să murim. Dar nu suntem pregătiți să trăim până când nu suntem gata să murim. Acesta este adevărul.

Noi vedem atât de multe minuni de vindecare, și aceasta ar trebui să ne pună în disperare.

Priviți, băiatul acesta mic. Este copilul doamnei Peckenpaugh, așa-i? Este copilul pentru care ne-am rugat? Într-adevăr, aici stă femeia pe care am amintit-o mai înainte. M-am uitat și am văzut-o. Dacă Dumnezeu a putut face aceasta pentru băiatul acesta mic, ar trebui să vă arunce în disperare.

Un bărbat din New Albany, prieten cu fratele Robertson, a adus un băiat mic. Cred că soția lui a fost vindecată de cancer. Băiatul suferea de astm și era într-o stare gravă; avea și gâtul mâncat de cancer. Noi ne-am rugat azi dimineață pentru el. Disperarea! Când soția lui era pe patul morții, bolnavă de cancer, bărbatul a știut că Dumnezeu o va vindeca, și dacă a putut să-i vindece soția, putea să-l vindece și pe băiat. Dar mai întâi trebuie să vină disperarea, pentru că Dumnezeu vă ascultă rugăciunea când sunteți disperați. Dacă luați lucrurile în chip ușuratic, nu vă interesează dacă El o face sau nu. Voi spuneți că o faceți, dar este nevoie de disperare ca s-o facă.

Eu cred că nouă ne lipsește această disperare, din cauză că nu este dragoste, dragostea lui Dumnezeu, pentru că dragostea Lui este cea care provoacă disperarea. Dacă Dumnezeu este în voi, Semnul vorbește în voi, și vedeți starea oamenilor din timpul acesta și cum umblă în păcat, sunteți aruncați în disperare. Cred că o va face.

Cuvântul spune clar, dacă vreți să notați, în Galateni 5.6, că „*Credința lucrează prin dragoste.*” Vedeți? Credința lucrează prin dragoste. Și singura cale ca să aveți credință, este să aveți mai întâi dragoste, pentru că credința este imboldul dragostei. Ea este un imbold al dragostei. Astfel, dacă nu aveți dragoste, nu puteți avea credință. Vedeți?

Cum puteți să aveți încredere în soția voastră, dacă nu o iubiți? Aceasta este dragostea firească (phileo). Ce spuneți de dragostea dumnezeiască (agape)? Cum îl puteți iubi pe Dumnezeu, dacă dragostea Lui nu este în voi? Dacă spuneți că vă iubiți soția, dar nu-i dați ocazia să vadă aceasta, dacă nu vă luați timp pentru ea, să o sărutați, să o îmbrățișați și să-i spuneți că este cea mai bună bucătăreasă din țară, cât de frumoasă este și cât de mult o iubiți; dacă nu faceți aceasta, nu va ști

niciodată ce simțiți pentru ea. Așa este. Dacă o iubiți, lăsați-o să afle.

Așa trebuie să facem și cu Dumnezeu. Dacă Îl iubim, să Îi spunem aceasta. Să ne luăm timp ca să Îl adorăm și ne închinăm Lui. Vedeți, dragostea ne împinge s-o facem.

Dacă i s-ar întâmpla ceva soției tale, aceasta te-ar arunca în disperare, te-ar face să întreprinzi ceva. Cum ar fi dacă ți-ar spune cineva că soția ta are cancer sau TBC, și că va muri? Ai face orice ca s-o salvezi. Vedeți, aceasta vă aruncă în disperare.

Aici este aceeași problemă. Noi trebuie să avem dragoste înainte de a avea credință. Și ce se întâmplă dacă avem dragostea adevărată? Aceasta împinge credința noastră în câmpul de luptă pentru Dumnezeu. Vedeți? Dragostea adevărată evlavioasă pentru Dumnezeu, pentru Cuvântul Lui și pentru poporul Lui va împinge credința acolo. Dragostea apucă credința și spune: „Vino, să mergem!” Și ea merge afară, pentru că aceasta este ceea ce face dragostea.

În Ioan 14.23 Isus spune: *„Cine Mă iubește, ține Cuvântul Meu.”* Voi nu puteți ține Cuvântul Lui, decât dacă credeți ceea ce a spus El. Vedeți, dacă Îl iubiți pe Dumnezeu, țineți Cuvântul Lui. Dacă El a spus: *„EU sunt Domnul care te vindecă,”* tu crezi aceasta. Dragostea te face să crezi, pentru că dragostea domină totul. *„Chiar dacă vorbesc în limbi omenești și Îngerești, și nu am dragoste, nu sunt nimic, vedeți? Chiar dacă am credință să mut munții, și nu am dragoste, nu sunt nimic.”* Dragostea domină totul, pentru că Dumnezeu este dragoste, este un Dumnezeu al dragostei. Dacă Isus a spus: *„Cine Mă iubește, va ține Cuvântul Meu,”* știm că așa este.

Dumnezeu va întâlni un suflet disperat, dar de obicei este nevoie de ceva care să ne împingă în această stare de disperare interioară.

În epistola lui Iacov 5.16 scrie: „*Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.*” Aceea este disperarea; rugăciunea fierbinte a omului drept valorează mult. Când un om drept, un om bun, ajunge în durerile nașterii, sau într-un chin sufletesc, cred că cuvântul potrivit este „a fi mișcat.” Când un suflet ajunge într-o disperare, în durerile nașterii, rugăciunea fierbinte a unui om care poate să arate însemnul, face mult. Vedeti?

Observați ce mai spune Biblia în Iacov 5.16: „*Mărturisiți-vă greșelile și rugați-vă unul pentru celălalt.*” Cereți oamenilor să se roage pentru voi, „*mărturisindu-ne greșelile unul altuia, și rugându-ne unul pentru altul.*” Ia te uită! Faceți-o cu dragoste, care inspiră încredere. Eu am încredere că pot să vă mărturisesc greșeala mea; și voi îmi puteți mărturisi greșeala voastră. Eu vă iubesc destul de mult încât să mă rog pentru voi, și voi să vă rugați pentru mine; noi vom sta cu aceasta, cu rugăciune fierbinte, până când ea este ascultată. Aceasta este disperarea. Aceasta este ceea ce ar trebui să avem tot timpul.

Cu voia Domnului, pentru vreo cincisprezece minute aș vrea să luăm câteva exemple din Scriptură.

Iacov a fost un băiat fără griji, dar dreptul de întâi născut însemna totul pentru el. Nu conta cum îl va obține, voia să-l aibă cu orice preș. Și când l-a avut, s-a gândit că totul este în ordine pentru că avea dreptul de naștere. El s-a gândit că lucrul era stabilit. Iacov a venit sus la fratele său când acesta era flămând, venit din câmp, de la lucrul cu animalele și de la vânătoria de cerbi. Fratele lui, a avut nevoie de o farfurie mare de linte, fasole sălbatică. Poate fi foarte ispititor când un om este flămând, după ce umblă toată ziua. Astfel, fratele lui a zis: „Sunt aproape gata să leșin. Dă-mi și mie din aceasta.” „*Dacă îmi juri, că-mi vei da dreptul de întâi născut.*” Și când l-a primit, Iacov s-a gândit că aceasta a stabilit totul. (Fratele Branham bate de patru ori pe amvon).

Penticostalilor, acesta este punctul în care ați greșit voi. Ați crezut că dacă ați fost născuți prin Duhul lui Dumnezeu, aveți dreptul de întâi născut și prin aceasta, totul este rezolvat; dar acesta este doar începutul. Cred că vă mai aduceți aminte

mesajul: „De El să ascultați!” Acolo am arătat că acel copil, după ce s-a născut în familie, a devenit fiu. El avea dreptul de întâi născut, dar trebuia să fie dovedit, instruit, iar dacă se dovedea ascultător voii tatălui, devenea moștenitor. Chiar dacă era fiu, el nu moștenește nimic dacă nu era interesat în lucrul tatălui.

Așa s-a întâmplat când Duhul Sfânt a căzut peste penticostali, iar darurile au fost restituite Bisericii. Ei s-au gândit că totul ar fi în ordine, dacă s-au născut din Duhul. Dar vedeți, este vorba de înfiere. Dacă un fiu se dovedea a fi un fiu adevărat, i se schimbau hainele, era dus într-un loc public și era așezat ca fiu, pentru că el era moștenitorul fiecărui lucru pe care-l avea tatăl.

Dumnezeu a făcut același lucru prin Fiul Său pe Muntele Schimbării la Față. EL a fost învelit într-un nor și a fost transformat. Hainele Lui au strălucit ca lumina, fața I-a strălucit ca soarele și un Glas a zis: *„Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.”* (Matei 17.5). Moise și Legea au greșit, dar Acesta este El. Să ascultați de El!” El a fost stabilit. Vedeți?

Iacov s-a gândit că totul va fi în ordine, dacă are dreptul de întâi născut. Așa s-a întâmplat și cu penticostalii: curând au început să se organizeze: unitarieni, și trinitarieni, și tot felul de organizații, au început să se certe unii cu alții trăgându-i pe oameni înapoi și încolo, dovedind că le lipsea Semnul. Răutate, invidie, luptă, vedeți, dar aceasta arată unde se duc.

Iacov s-a gândit la fel. Dar în noaptea aceea I-a cuprins frica pentru viața lui; disperarea a venit peste el când s-a gândit că „Dincolo de râu este fratele meu, și mă așteaptă ca să mă omoare.” Vedeți, el se temea că dreptul de întâi născut pe care I-a luat, îi va aduce moartea.

Uneori, chiar darul pe care-l primim prin Duhul Sfânt vă poate condamna dacă nu vegheați. Corect. Apele care I-au salvat pe Noe, au condamnat lumea. Ceea ce numiți fanatism, poate fi chiar ceea ce vă condamnă la capătul drumului.

Iacov știa că viața lui se apropia de sfârșit, pentru că cineva îl anunțase că fratele lui îl așteaptă cu patru sute de bărbați înarmați. Esau știa că Iacov este pe drum, iar Iacov a fost cuprins de frică. De aceea a trimis câțiva bărbați cu daruri și animale pentru Esau, ca să încheie pace cu el. (Geneza 32.19). Apoi s-a gândit, că toate acestea nu-l vor determina să se schimbe, pentru că Esau este poate mai bogat decât el, și nu are nevoie de nimic. Astfel, a luat femeile și copiii și i-a trimis lui Esau, deoarece își zicea că sigur nu le va face nimic rău nepoților și nepoatelor lui. Dar el nu îndrăznea să meargă dincolo. Dumnezeu știe cum să ia un om. Iacov a trecut pârâul și a căzut în genunchi. Voi știți că înainte el a fost un răsfățat. Scuzați-mi expresia, dar cuvântul „Iacov” înseamnă „înșelător”, și aceasta a fost el. Dar i s-a întâmplat ceva. Acolo, în disperarea aceea, când moartea stătea înaintea lui, s-a întâmplat evenimentul.

În seara aceasta, poate sunt printre noi bărbați și femei, care sunt aproape de moarte. Singura cale de a ajunge la ceea ce aveți nevoie, este să ajungeți în disperare și să spuneți: „Trebuie să Îl am în seara aceasta! Îl primesc acum sau sunt terminat. Mâine va fi prea târziu, așa că trebuie să Îl am acum.”

Când vă rugați pentru botezul cu Duhul Sfânt, pentru Semn, să nu spuneți: „Am să încerc Doamne, dar sunt puțin cam obosit.” Oh, atunci rămâneți unde sunteți acum! Nici măcar să nu încercați. Dacă veniți și spuneți: „Mă duc în rândul de rugăciune, pentru că acolo mă vor unge cu untdelemn, și voi vedea dacă-mi va face vreun bine,” puteți rămâne pe locul vostru! Când toată Biserica intră într-o stare care este între viață și moarte, voi trebuie să Îl aveți sau pieriți, Dumnezeu se va mișca în scenă. Este nevoie de strigătul disperării; este nevoie să Îl aducă pe Dumnezeu în scenă.

Iacov a plâns ca niciodată înainte, și a strigat cu disperare, până când L-a apucat pe Dumnezeu. Nu s-a zbatut numai cincisprezece minute, ci L-a ținut strâns și s-a luptat toată noaptea, pentru că știa că nu are binecuvântarea. El s-a luptat cu disperare până la primirea binecuvântării, până când a venit Dumnezeu în scenă. Atunci a strigat în disperare: „Nu Te las, până când nu mă binecuvântezi.” Astfel a devenit părtaș binecuvântării. Mulți oameni spun: „Slavă lui Dumnezeu, că acum Îl am,” dar acolo sunt înșelați. Da! Cineva poate spune: „Oh, mă simt foarte bine,

frate Branham. M-am dus acolo jos, m-am rugat și am simțit fiori. Poate Acela a fost Dumnezeu.” Alții spun: „Am văzut o lumină mare înaintea mea.” Da, poate veni de la Dumnezeu, dar nu despre aceasta vorbesc eu.

Biblia spune în Evrei 6 că „ploaia cade la fel peste cei drepti și peste cei nedrepti.” (Fratele Branham bate de șapte ori pe amvon). Grâul și neghina se află pe același câmp. Ploaia este trimisă pentru grâu, dar cade la fel și peste neghină, care se bucură de ea ca și grâul (Evrei 6.7-8). Duhul Sfânt poate cădea peste un necredincios și să-l facă să acționeze la fel ca un credincios. Dar se cunosc prin roadele lor; despre aceasta vorbesc, acesta este Însemnul.

Iacov a spus plin de disperare: „Știu că ești prezent, Te simt că ești aproape, și nu Te las.” Unii au o senzație, sar în sus și fug încolo și înapoi zicând: „Îl am, Îl am, Îl am!” Oh, nu! Nu! Iacov a stat acolo până când s-a întâmplat ceva care l-a făcut să umble diferit, care l-a făcut o persoană diferită; el a stat acolo până când s-a întâmplat. Biblia spune: „*El s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit.*” (Geneza 32.28). Cum poate un om să îl biruiască pe Dumnezeu? Voi o puteți face. Voi o puteți face. Un bărbat poate să îl biruiască pe Dumnezeu.

Odată a fost un bărbat numit Ezechia, iar profetul i-a spus: „*Așa vorbește Domnul: „Pregătește-ți casa, pentru că tu vei muri”* (Isaia 38.1-8). Ezechia s-a întors disperat cu fața spre perete, a plâns și s-a rugat: „Doamne, adu-ți aminte de mine, căci am fost credincios și am umblat cu o inimă neîmpărțită înaintea Ta. Mai am nevoie de încă cincisprezece ani la viața mea.” După ce a fost înștiințat de Dumnezeu că va muri, el a căzut în disperare. Și ce a făcut? A schimbat Programul lui Dumnezeu, pentru că a plâns cu amar în disperare.

Iacov s-a luptat până când a venit binecuvântarea și i-a schimbat numele din „înșelător” în „un prinț al lui Dumnezeu.” Chiar și națiunea ieșită din el a fost numită după numele lui. Da, domnule! Cum s-a întâmplat aceasta? Pentru că a fost disperat pentru acel lucru, iar în ziua următoare, când l-a întâlnit pe Esau, nu a mai avut nevoie de gardă personală, ci a mers și l-a întâmpinat fără teamă. De ce? Pentru că s-a zbatut în deznădejde până când a primit Asigurarea. Și voi trebuie să

ajungeți disperați până când primiți Asigurarea. Dacă nu o faceți, nici să nu veniți să se facă rugăciune pentru voi. Să nu veniți să mergeți la altar. Așteptați până vă cuprinde o disperare care vă pune între viață și moarte, și atunci se va întâmpla ceva. Desigur, disperarea!

Și Rut a ajuns disperată, când a stat lângă Naomi: dacă să se întoarcă la poporul ei, la cei pe care îi iubea, ca să se închine și să-i onoreze pe zeii poporului ei, sau să rămână cu Naomi. Ce trebuia să facă? Să meargă înapoi la poporul ei, la tot ceea ce a iubit... la ce s-a închinat, la zeii ei și la poporul ei, sau să se țină de Naomi? Ce trebuie să facă? Astfel, a ajuns în disperare și a strigat: *„Acolo unde te duci tu, voi merge și eu; unde trăiești tu, voi trăi și eu; unde vei muri tu, voi muri și eu; unde vei fi înmormântată tu, vreau să fiu și eu înmormântată, pentru că Dumnezeul tău este și Dumnezeul meu.”* Vedeți? Disperare! Dumnezeu a binecuvântat-o și i-a dăruit un fiu, Obed. El a fost tatăl lui Iese, tatăl lui David, și din linia aceasta a venit Isus. Vedeți? Din cauza disperării!

Și curva Rahav a fost disperată. Ea știa că moartea era la ușă și judecata aproape. În disperare, a primit iscoadele în casa ei și i-a ascuns. *„Voi face orice, numai jurați-mi pe Dumnezeul vostru, că îmi veți salva casa.”* Ia te uită. Și ei au zis: *„Dacă iei acest însemn, o vom face!”*

Și Eliezer a ajuns în disperare când a plecat să caute o mireasă pentru Isaac. Eliezer din Damasc era un om mare, era omul de încredere a lui Avraam, iar Avraam l-a pregătit pentru drum și l-a trimis să caute o mireasă potrivită pentru fiul său Isaac; pentru că din linia aceasta urma să vină Hristos.

Eliezer era un om duhovnicesc și știa ce înseamnă aceasta. Soția lui Isaac trebuia să fie femeia potrivită. Și cum a ales-o? În ceasul disperării lui, când a sosit în oraș, el s-a rugat și a zis: *„O Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam...”* (Geneza 24.12). Aceasta este. Când ajungi disperat, să te rogi! *„O Doamne, fata care îmi va da apă mie și cămilelor, aceea să fie cea căutată.”* El s-a rugat în ceasul disperării lui, și iată că Rebeca, fata aceea frumoasă a venit și a adăpat cămilele.

Mai târziu el a spus: „*Nu mă opriți, pentru că Dumnezeu mi-a dat har pentru călătoria mea.*” Pentru fată venise timpul să ia o decizie. Ea era un simbol al Miresei. Să meargă? Să accepte un bărbat pe care nu-l văzuse încă niciodată? Aceasta este un lucru mare. Ea nu-l văzuse niciodată, dar auzise despre el, prin slujitorul lui.

Aici este un tip al Miresei. Voi nu l-ați văzut niciodată pe Hristos, dar ați auzit despre El prin slujitorii Lui. Astfel, vindeți orice lucru, vă lăsați casele, tot ce aveți, și mergeți să îl aflați. Observați, și ea a luat decizia, un tip al Miresei, și-a părăsit casa denominațională, ca să plece.

Iona a fost aruncat peste bord în timpul unei furtuni și a ajuns pe fundul mării, în pântecul unui chit. Toate speranțele de supraviețuire dispăruseră. Desigur, el s-a gândit la rugăciunea de inaugurare a templului lui Solomon, când împăratul s-a rugat și a zis: „*Doamne, dacă poporul Tău este undeva în necaz, și se îndreaptă spre Tine în rugăciune, privind spre acest templu, ascultă-i.*” Sigur, el s-a aruncat pe genunchi, în pântecul chitului, cu toată vărsătura chitului peste el. Acolo s-a rugat în disperare. Puținul oxigen, care îi stătea la dispoziție, l-a folosit pentru a se ruga. Desigur, el nu a știut în ce direcție se afla Templul, dar a zis: „*Doamne, cred că mă uit spre Templul Tău.*” Și cu câteva respirații, s-a rugat în disperare, sub acele împrejurări. Niciodată nu a fost cineva într-o astfel de situație, dar el a fost disperat. El s-a rugat, iar Dumnezeu l-a păstrat trei zile și trei nopți în viață și l-a eliberat în locul unde trebuia să-și predice mesajul. Disperare!

Biblia relatează despre Ana, o femeie stearpă. Ea își dorea un fiu, și a postit și s-a rugat pentru aceasta; s-a rugat atât de stăruitor, încât preotul de la Templu s-a gândit că era beată; dar ea se afla într-o mare disperare interioară. Poate că celelalte femei se uitau ce fel de pălărie poartă curate, știți cum merge; altele se uita cu ce fel de haine s-au îmbrăcat celelalte. Poate că ele vorbeau despre evenimentele care s-au petrecut la fermă, dar Ana a trecut prin mulțime și s-a dus la altar. Ea a postit, pentru că voia să fie luată de pe ea această ocară. O, dar cum este azi? Acum este o batjocură să ai un copil, dar atunci era o batjocură dacă nu aveai. Ea a căzut pe genunchi și a uitat de tot din jur. Nici nu a observat când a ieșit preotul; era într-o astfel de disperare interioară, încât lacrimile îi curgeau

șiroaie pe obraji. Ana a plâns în disperare și a zis: „O Doamne, Dumnezeule, dă-mi un fiu! Dă-mi un fiu!”

Observați, ea nu era egoistă, iar când Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și i-a răspuns dăruindu-i un fiu, i l-a dat înapoi lui Dumnezeu. Și pentru că ea nu voia să fie egoistă după ce Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune, El i-a dat un profet. Oh, aceea era o binecuvântare în plus! Oh, Dumnezeu posedă o plinătate de lucruri pe care ni le dă în plus! Nu numai un fiu, ci și un profet. Atunci nu erau în Israel nici vedenii de mulți, mulți ani. Samuel a fost primul profet, după mulți ani, deoarece o mamă a ajuns disperată pentru că nu putea avea copii și trecută de anii nașterii; probabil avea șaizeci sau șaptezeci de ani. Ea s-a rugat cu disperare, pentru că trebuia să aibă acest copil! Ce era aceasta? Desigur, Dumnezeu îi vorbise.

Voi nu puteți fi disperați decât dacă vă vorbește Dumnezeu. Oh, Biserică, ridică-te și scutură-te! Reveniți-vă, treziți-vă în ceasul acesta! Noi trebuie să fim disperați, sau pierim! Va veni ceva de la Domnul! Eu știu că aceasta este „Așa vorbește Domnul!” Va veni ceva, așa că ar fi bine să ajungem disperați. Aceasta este între Viață și moarte. Ea va trece printre noi și nu o vom vedea.

Pentru că nu a fost egoistă, Ana a primit un profet.

Deși ea și bărbatul ei erau bătrâni, sunamita a primit un fiu, pentru că profetul Domnului vorbise Cuvântul. Ei nu au avut copii, dar ea a fost bună cu acest profet pentru că a știut că era un om al lui Dumnezeu. Recunoscuse că el era un trimis adevărat și de încredere și venea în casa ei. El era un om sfânt, iar ei au putut să vadă că era cinstit, și ea l-a văzut făcând semne și minuni și l-a auzit spunând lucruri care s-au întâmplat. El era serios și sfânt, iar ea i-a zis soțului ei: „Îmi dau seama că omul acesta care s-a oprit la noi este un sfânt.”

Doamna casei știa că Elisei era un om sfânt, de aceea i-a pregătit o cameră în casa ei, ca să nu fie deranjat. Putea să poposească acolo de câte ori dorea. Ea a pus în cameră un pat un ulcior cu apă și tot ce mai era necesar, ca să se poată

spăla și să aibă ceva de băut. Desigur, femeia i-o fi spus slujitoarei să se îngrijească de fiecare dată de el când intră la ei. Elisei a văzut bunătatea ei față de el . Și este scris: *„Ce ați făcut celui mai neînsemnat dintre ai Mei, Mie Îmi faceți.”* Astfel, această femeie îl onora pe Dumnezeu prin ceea ce făcea pentru acest profet. Ea nu voia nimic pentru aceasta; nu și-a exprimat nici o dorință personală, ci a făcut totul pentru că îl iubea pe Dumnezeu. Nu a făcut-o pentru vreo binecuvântare, ci a o făcut-o pur și simplu.

Elisei i-a spus lui Ghehazi: *„Du-te și întreab-o ce pot să fac pentru ea: să vorbesc pentru ea la împărat sau la comandantul oștirii, căci aș vrea s-o răsplătesc pentru ceea ce a făcut pentru mine, pentru că m-a primit în casa ei și m-a ospătat, m-a lăsat să dorm în pat și a fost foarte drăguță cu noi. Ce pot să fac acum pentru ea?”* Dar femeia arăspuns: *„Eu trăiesc aici în siguranță în mijlocul poporului meu, am venitul meu și nu am nevoie de nimic.”* Dar Ghehazi a zis: *„Nu are copii, iar bărbatul ei este deja bătrân.”*

Abia a rostit Ghehazi aceste cuvinte și profetul a văzut o vedenie și a zis: *„Așa vorbește Domnul: „Du-te și spune-i că peste un an, pe timpul acesta, va strânge un fiu la pieptul ei.”*

Și așa a fost. Fiul s-a născut. Cât de mult l-or fi iubit pe acest băiețel, singurul lor fiu! La vârsta de doisprezece ani, el era cu tatăl său pe câmp să secere grâul. Trebuie să fi fost pe la amiază, când a făcut o insolație, presupun, deoarece a început să strige: *„Capul meu!”* Se simțea tot mai rău, iar tatăl i-a poruncit slujitorului: *„Du-l acasă la mama lui.”* Era o urgență.

Mama lui l-a ținut în brațe până la amiază, apoi a murit. Gândiți-vă, era singurul ei copil și-i fusese dăruit de Domnul, ca răspuns la rugăciunea și făgăduința unui profet, prin *„Așa vorbește Domnul!”* Ea știa că ceva nu este în ordine. Cum putea Dumnezeu să-i dea acel fiu... și ea să-l iubească atât de mult? Ea nu l-a cerut pentru că era prea bătrână ca să-l aibă. Dumnezeu îl lăsase pe profet să pronunțe făgăduința, și acum acest copil murise în acea stare. Astfel, ea i-a spus slujitorului ei: *„Pune șaua pe măgar, du-te și nu te opri. Dacă cineva încearcă să te oprească,*

să nu spui un cuvânt, ci să conduci drept la Muntele Carmel. Acolo sus, undeva într-o peșteră, retras, este un slujitor al Dumnezeului celui Preaînalt; cel care mi-a spus: „Așa vorbește Domnul, Eu îți voi da un bebeluș.” Aș vrea să știu de ce a făcut Dumnezeu aceasta. Du-te drept înainte și nu opri măgarul deloc. Lasă-l să fugă cât poate de repede, să alerge până ajungi acolo.” Disperare!

Profetul Elisei s-a ridicat, a privit în depărtare și a văzut-o pe Sunamită venind spre ei. El știa că ceva nu este în ordine, dar Dumnezeu nu-i descoperise încă de ce venea femeia. El i-a spus lui Ghehazi: „Du-te în întâmpinarea ei, pentru că ceva nu este în ordine.” Peste profet venise disperarea; disperarea era și în femeia aceea. Apoi s-au întâlnit. Ea voia să știe care era Cuvântul Domnului, iar el nu știa care era Cuvântul Domnului. Ia te uită. Unul voia să știe, iar celălalt nu știa. Femeia voia să știe, dar profetul nu știa. El a spus: „Dumnezeu mi-a ascuns acest lucru și nu știu ce să-i spun când ajunge aici.” Astfel, când a ajuns aproape, el a ridicat mâna și a întrebat-o: „Ești bine? Soțul tău este bine? Copilul este bine?”

Femeia ajunsese la capătul disperării ei și i-a zis: „*Da. Slavă lui Dumnezeu, totul este bine!*” Disperarea ei se terminase pentru că îl găsise pe slujitorul Domnului. Ea ar fi rămas în disperare, dacă nu l-ar fi găsit. Dar când l-a văzut, a spus: „*Totul este bine.*” Elisei s-a gândit: „Ei bine, ce se întâmplă acum?”

Ea s-a aruncat la picioarele lui, ceea ce nu i-a plăcut lui Ghehazi, care a ridicat-o, dar Elisei a spus: „*Las-o, pentru că este foarte mâhnită, este ceva rău, iar Dumnezeu mi-a ascuns necazul ei și nu mi l-a descoperit încă.*” Apoi femeia i-a spus că fiul ei a murit. Profetul nu a știut ce să facă, apoi i-a spus lui Ghehazi: „*la toiagul meu.*” El știa că orice a atins era binecuvântat; pentru că nu era el, ci Dumnezeu era în el. El știa cine era; știa că el era un profet. Astfel, a luat toiagul și a spus: „*Ghehazi, ia toiagul și pune-l pe copil. Dacă cineva îți vorbește, fii disperat! Să nu saluți pe nimeni... Doar continuă să mergi înainte! Nu vorbi cu nimeni și pune-l pe copil!*”

Dar femeia nu i-a luat disperarea. Ea nu era mulțumită, așa că a zis: „*Viu este Domnul, că nu te voi părăsi până când nu vii să te rogi pentru copil.*”

Elisei a ajuns disperat și s-a dus cu femeia. Când au ajuns acasă la femeie, în curte erau o mulțime de oameni care strigau și plângeau. Femeia făcuse ceea ce trebuia. Ea îl culcase pe copil în patul lui Elisei, dar aceasta nu a ajutat la nimic, așa cum nu a ajutat nici punerea toiagului peste copil. Copilul nu s-a trezit, iar ea voia să vadă altceva.

Profetul s-a dus înăuntru. Acum era în disperare el. Ce va face? Noi aflăm din Biblie că el s-a dus în sus și-n jos prin cameră, disperat. „Nu știu să fac nimic altceva, Doamne. Iată-mă. Tu mi-ai spus să-i vorbesc acestei femei: „Așa vorbește Domnul”, și totul s-a întâmplat întocmai cum i-am spus, pentru că Tu mi-ai făcut-o de cunoscut. Acum, ea este în necaz și nu știu ce să fac. Acolo zace băiatul ei mort. Ce pot să fac, Doamne?”

Fără îndoială, Duhul Sfânt a spus: *„Dacă Dumnezeu este în tine, pune-te peste băiat!”* Imediat a alergat și s-a pus peste băiat, și-a pus mâinile peste mâinile lui, nasul peste nasul lui, buzele peste buzele lui (1 Împărați 4.33-37), iar băiatul s-a întors la viață, a strănutat de șapte ori și a deschis ochii. Disperarea s-a terminat. Băiatul a venit la viață, deoarece disperarea l-a condus pe profet la el. Disperarea amândurora l-a atras pe Dumnezeu în scenă. Cu dragostea lui Dumnezeu, și dragoste pentru poporul său, a adus dragostea lui Dumnezeu jos, a aruncat credința pe câmpul de luptă și lucrarea s-a făcut. Caz încheiat! Amin! Aceasta este. Disperarea o face. Desigur!

Orbul Bartimeu, un cerșetor, stătea acolo, dar când a auzit că Isus trece pe acolo, a întrebat: *„Cine trece pe aici?”* Cine este Cel ce trece pe aici? Cineva, poate un ucenic i-a spus: „Nu știi, cine este Cel care trece pe aici?” „Nu.” Îi aud pe câțiva dintre ei zicând: „Există un cimitir plin cu oameni morți acolo sus. Dacă înviezi morții, du-te și înviază-i pe aceia!” Batjocoritori.

„Ai auzit vreodată despre Profetul din Galileea, Profetul acela tânăr numit Isus din Nazaret?” „Nu. ”

„Ei bine, știi, în Biblie, în sulurile noastre, este scris că Se va ridica Fiul lui David să șadă pe tronul lui. Acesta este El.”

„Este El Acela? Este El Acela și trece pe aici?” Astfel, disperarea l-a făcut să strige: „Oh, Isuse Fiul lui David, ai milă de mine!”

Nu mă ocoli, Salvator gingaș,

Ascultă-mi strigătul smerit;

În timp ce alții Te cheamă, Nu mă ocoli.

„O, Isus!” Unii dintre ei au zis: „Taci! Faci prea multă gălăgie!”, dar el striga și mai tare. El era disperat; dacă Isus trecea acum pe lângă el, poate nu va mai avea o altă ocazie. Poate nici noi nu vom mai avea altă ocazie; aceasta ar putea fi ultima seară. Disperarea! El a strigat: „O, Isuse!” Ceilalți îi spuneau să tacă, dar el striga cu atât mai tare. El era disperat și striga tot mai tare. Nimeni nu putea să-l oprească: „*Fiul lui David, ai milă de mine!*” El a strigat în disperare, iar strigătul disperării a făcut ca Fiul lui Dumnezeu, care era în drum spre Ierusalim, încărcat cu păcatele lumii, ca să fie adus jertfă pentru noi, să se oprească și să-l întrebe pe orb: „*Ce vrei să-ți fac?*” Disperarea, un strigăt disperat, l-a oprit pe Fiul lui Dumnezeu. Oh!

„*Doamne, vreau să-mi primesc vederea.*” Și El i-a spus: „*Du-te în pace, credința ta te-a salvat.*” Aceasta era suficient! Disperarea! Când ești disperat să primești ceva, credința o apucă. Vedeți? Bartimeu nu a spus: „Un moment! Lăsați-mă să verific mai întâi dacă pot să văd, pentru că nu mi-am văzut mâinile de mulți ani. Eu nu văd încă nimic,” ci atunci când Isus a spus: „Credința ta te-a salvat,” a fost destul. Aceasta era tot ce-i trebuia.

Disperarea cere un subiect, și indiferent cât este el de slab, este primit pentru că credința prinde când este presată de disperare. Vedeți? Dragostea se amestecă cu ea și o aduce la suprafață. Disperarea o face. Orbul Bartimeu a prins viziunea repede.

Petru a fost pus total în mișcare când a ajuns în disperare într-o noapte pe mare. Atunci a început să strige: „Există ceva rău. Văd venind spre mine un duh!” Barca era aproape să se scufunde. El a zis: „*Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă*”, apoi a pășit afară din barcă și a pornit, dar s-a speriat și a început să se scufunde; imediat l-a cuprins disperarea... Chiar dacă era o greșeală, el a încercat să urmeze poruncile lui Dumnezeu... Sper că Biserica o prinde. Omul a făcut ce i-a spus Dumnezeu să facă.

Creștinilor, în seara aceasta sunteți în linia de datorie și încercați să urmați călăuzirea Duhului Sfânt, însă pe urmă vă prinde moartea printr-un cancer, tuberculoză, sau altceva. În linia de datorie voi aveți același drept care l-a avut Petru. „Doamne, ajută-mă, că pier.” Când a fost în disperare, el a strigat și imediat i s-a întins o mână de ajutor. Voi aveți același drept, așa că strigați: „Salvează-mă Doamne!”

El a auzit strigătul disperării mele,

Din ape m-a ridicat, acum sunt salvat. Vedeți?

Fie că este vorba de o femeie, de o mamă care se roagă pentru copilul ei, pentru un nepot sau oricine ar fi, dacă strigă în disperare, Dumnezeu va asculta.

Domnul l-a auzit pe Petru în timp ce se scufunda. El era în linia de datorie, dar începea să se scufunde pentru că a greșit. Chiar dacă greșiți, aceasta nu este hotărâtor. Noi toți greșim, suntem greșiți de la început, dar avem pe Cineva care stă de partea noastră cu mână puternică, ne apucă și ne ridică deasupra apei.

Dacă ați făcut o greșală, dacă o femeie, un bărbat, un băiat sau o fată a greșit ceva, nu vă scufundați, ci strigați cu disperare: „Doamne, salvează-mă, căci pier!” Fiți disperați, pentru că Dumnezeu vă va asculta. El ascultă întotdeauna sufletul disperat. Aceasta încerc să vă spun.

Când scumpul nostru Domn Isus Însuși a fost pe cel mai mare câmp de luptă al lumii, în Ghetsimani, a strigat în disperare. Să ia păcatele lumii sau să rămână pe pământ cu ucenicii Lui preaiubiți? Ce urma să se întâmple? Dar priviți-L cum S-a smerit pe Sine, în supunerea Sa, și a spus: *„Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.”* El S-a smerit față de Cuvânt, Cuvântul făgăduit al Dumnezeului cerului. Observați, apoi a mers puțin mai departe. Dacă a mers mai departe, cu atât mai mult trebuie să mergem și noi mai departe! Vedeți? Aici în Luca, Scriptura spune că El S-a rugat stăruitor. Frate și soră, dacă Isus a trebuit să se roage stăruitor, cu cât mai mult trebuie să ne rugăm noi stăruitor! Dacă Hristos, care era Dumnezeu în chip omenesc, trebuia să se roage stăruitor, cu cât mai mult trebuie să ne rugăm stăruitor noi păcătoșii, care am fost salvați prin har! Dacă decizia L-a aruncat pe Fiul lui Dumnezeu în disperare, ce va face cu voi și cu mine? Ar trebui să strigăm disperați.

În aceste zile din urmă, Dumnezeu ni S-a descoperit prin semne mari și putere, ceea ce ar trebui să ne facă disperați. Corect. Voia Lui este să ne vindece și să ne salveze, dar aceasta ar trebui să ne arunce în disperare ca să luăm acea Piatră de vindecare. Așa este.

Desigur, vă amintiți de Florence Nightingale. Ea era strănepoata răposatei Florence Nightingale care a înființat Crucea Roșie. Ați văzut fotografia ei într-o carte; cântărea vreo treizeci de livre. Cancerul a mâncat-o. Ei au adus-o din Africa, la Londra, Anglia, și acolo, în disperare... Fratele Bosworth i-a scris că nu putem merge în Africa, iar o soră medicală a răspuns din partea ei: „Eu nu pot să mă mișc. Nu pot s-o fac.” Cine a văzut poza ei, înțelege. Eu nu cred că s-a poticnit cineva de această fotografie. Ea avea numai o cârpă mică peste coapse, dar deasupra nu era nimic. Astfel, ne-am gândit să punem o bucățică de hârtie peste fotografia trimisă de ea și am fotografiat-o din nou. Numai oamenii care nu sunt curați în gândirea lor, pot critica o astfel de fotografie.

Deși doctorul i-a spus că nu mai poate fi mișcată, ea s-a decis să vină totuși în Anglia, căci auzise că voi fi acolo. Astfel, a fost culcată pe o targă și adusă cu avionul la Londra. Înainte de a ne duce la palatul Buckingham, noi am fost conduși de pază la această femeie, ca să ne rugăm pentru ea. Nici nu putea vorbi cu mine. Ei au trebuit să-i ridice mâinile și să le pună în a mea.

Unii din voi știu cum este Londra, mai ales soldații care au fost acolo. Aproape tot timpul este ceață. Eu am îngenuncheat lângă un geam, în timp ce ei îi curgeau lacrimile. Nu știu de unde mai avea suficientă umezeală pentru lacrimi, pentru că era numai piele și oase. Venele ei erau uscate. Nu știu cum de mai trăia. Voi ați văzut cum arăta mai târziu.

Am îngenuncheat lângă pat. Ea era disperată și, pentru că nu am putut merge acolo, a fost adusă ea aici. Inima mea sângera când am ajuns acolo, iar când am văzut credința acestei creaturi sărmăne, am fost copleșit. M-am rugat din adâncul inimii, iar în timpul rugăciunii a venit o porumbiță, s-a așezat lângă geam și s-a plimbat încolo și înapoi, gângurind. M-am gândit că era un porumbel domestic. Eram abia de o oră în Londra și am fost adus direct de la aeroport. Când m-am ridicat de pe genunchi și am spus „Amin”, porumbelul a zburat. Apoi i-am întrebat pe frați dacă au auzit acest porumbel. Ei n-au văzut și n-au auzit nimic, iar când am început să vorbesc despre însemnătatea porumbelului, au venit cuvintele: „Așa vorbește Domnul: „Tu vei trăi și nu vei muri!” Și ea trăiește astăzi. De ce? Pentru că a fost cuprinsă de disperare. Această disperare a dus-o la hotărârea decisivă: că va trăi și nu va muri. Drumul i s-a deschis ca să vină la Londra în același timp cu mine. Ca semn, Dumnezeu a trimis porumbelul și a dat pe „AȘA VORBEȘTE DOMNUL.” Disperare!

Bătrâna Hattie Waldorop din Phoenix, Arizona a fost adusă la prima mea adunare. Doctorul constatase că are cancer la inimă, iar soțul ei a adus-o acolo pentru că insistase să fie adusă în orice caz la adunare, dar era într-o stare atât de gravă, încât nu mai putea să respire bine. Sângele picura din locul din inimă care era mâncat de cancer. Acest caz de cancer la inimă a fost acum optsprezece sau nouăsprezece ani, în anul 1947.

Ea i-a spus soțului ei și medicului: „Chiar dacă voi muri în rândul de rugăciune, vreau să mă duceți acolo.” Disperarea. Când a ajuns în rând și-a pierdut cunoștința. Eu zic că nu era moartă, deși ea a spus că a fost. Poate a fost. Ea poate să judece dacă aude această bandă. Ei mi-au spus: „În rând este o femeie moartă.” Când a fost adusă la mine, fără viață, a ieșit Cuvântul Domnului, așa că m-am dus și mi-am pus mâinile peste ea. Femeia a înviat și a plecat acasă pe picioarele ei. Aceasta s-a întâmplat acum optsprezece ani și ea este încă sănătoasă. Ea ne va vizita în Tucson, când vom fi acolo. A fost strigătul disperării, pentru că a spus: „Chiar dacă voi muri pe drum, să mă duceți acolo. Domnul i-a vindecat pe alții și mă va vindeca și pe mine.” Voința!

Fie ca inimile noastre să fie umplute cu dragoste în aceste zile, și să fim stăruitori și în disperare, pentru că în curând poate fi prea târziu.

El avea o fetiță care era pe moarte. El era un credincios de graniță, deoarece deși credea în Isus, se temea să îl mărturisească pentru că ar fi fost dat afară din sinagogă. Dar într-o dimineață doctorul i-a spus: „Fiica ta este pe moarte.” Imediat s-a așezat disperarea. Dar de pe poziția lui, nu putea să-și permită să fie văzut cu Isus din Nazaret, căci și-ar fi pierdut poziția de preot. Dar vă spun ceva: când a venit urgența, aceasta l-a aruncat în disperare. Pot să-l văd căutându-și haina lui de predicator și pălăria și îmbrăcându-se. Iată-l venind prin mulțime, pășind înainte, și în timp ce trece prin mulțime, vede cum o femeie se atinge de haina Lui și toți strigă. Dar el a trecut prin mulțime și a zis: „Învățătorule, fetița mea zace pe patul morții. Învățătorule, Învățătorule, fata mea este pe moarte, dar dacă vei veni să-Ți pui mâinile peste ea, va trăi” Oh, vai! Uneori, disperarea vă face să spuneți și să faceți lucruri. Ea vă pune în acțiune. Fiica lui a fost salvată prin disperare.

Să fim sperați ca femeia aceea mică cu scurgerea de sânge. Biblia spune că ea și-a cheltuit toată averea pentru a primi ajutor de la medici, dar starea ei a devenit tot mai gravă. Avea acea scurgere de sânge de doisprezece ani. Poate a vândut totul: ferma, măgarii, caii și ce a mai avut, dar nu a putut fi ajutată de nimeni. Desigur, preotul a sfătuit-o să nu meargă la acele adunări dar, într-o dimineață, ea a privit spre râu și a văzut o mulțime mare de oameni adunați în jurul unui Om. Mirată, a întrebat ce se întâmplă acolo, iar cineva i-a spus: „Este Isus din Nazaret.”

Acum începea strigătul disperării: „Sunt o femeie neînsemnată, dar dacă voi putea să ating doar marginea poalei hainei Lui, mă voi face bine.” Ea a trecut pe lângă toți criticii, a venit la El și a atins haina Lui în disperare. Când a făcut aceasta, El S-a întors și a întrebat: „*Cine M-a atins?*” Toți au negat, dar El, care posedă un dar mare al lui Dumnezeu și era Dumnezeu, a privit în jur, a găsit femeia și i-a spus că scurgerea ei s-a oprit. Disperarea a împins-o să facă aceasta.

Disperarea a fost cea care a condus-o și pe regina din Sud. Ea a auzit că darul lui Dumnezeu lucra prin Solomon, iar disperarea a condus-o la el.

Disperarea! Ei erau ființe umane ca voi și ca mine, nu erau diferiți de noi. Aveau cinci simțuri, mâncau și beau, trăiau și mureau ca și noi; erau ființe umane.

Disperarea din interiorul ei devenise atât de mare, încât a luat o parte din împărăție cu ea. Ea a fost atât de pătrunsă de acel lucru, încât nu s-a gândit că ismaeliții atacă oamenii în pustie, nici la faptul că urma să facă o călătorie de nouăzeci de zile pe spinarea unei cămile prin deșertul Sahara. Disperarea! Dorința din inima ei o împingea înainte. Și când a ajuns acolo, lui Solomon nu i-a rămas nimic ascuns, ci i-a spus tot ce a dorit să afle. Disperarea! Isus a spus: „*În ziua judecății ea se va ridica și va judeca acest neam, pentru că aici este Cineva mai mare decât Solomon.*” Disperarea!

În încheiere aș vrea să vă mai spun ceva. Nu demult am auzit în Mexico un astfel de strigăt disperat. Mă îndreptam spre platforma așezată pe un mare stadion. Oamenii erau adunați acolo de la ora nouă dimineața, iar acum era aproape zece seara. Cu o seară înainte un bărbat complet orb, care nu văzuse deloc de treizeci de ani, și-a primit vederea. În ziua următoare, el a mers prin oraș și a mărturisit tuturor vindecarea primită. Erau aproximativ patruzeci sau cincizeci de mii de oameni, îmbrăcați sărăcăcios. Își lăsasera pălăriile vechi la intrare, iar la încheiere le-a fost greu să afle care erau ale lor. Ploua torențial, dar stadionul era arhiplin. Pentru că n-am putut trece prin mulțime, m-au lăsat peste zid cu o funie. Astfel am ajuns pe platformă. Aici stă un om cu fiica lui din Michigan, cunoștințe ale fratelui Arment, care este deja la Domnul. Ei au relatat despre ceea ce fratele

Arment a văzut ca martor ocular în adunările din Mexic. El i-a dat fratelui Jack Moore pelerina lui și a stat în ploaie, pentru că acesta tremura în ploaia aceea rece.

Fiul meu Billy Paul a venit și mi-a spus: „Trebuie să faci ceva. Acolo este o femeie mexicană cu copilul ei care a murit azi dimineață. Eu nu am suficienți ușieri să o țină afară, fiindcă zice: „Dacă bărbatul acela orb și-a primit vederea prin punerea mâinilor, și copilul meu va reveni la viață tot prin punerea mâinilor.” Femeia era catolică și ei nu puteau s-o oprească. Fratele Espinoza i-a spus că nu vor mai fi împărțite numere de ordine și a rugat-o să aștepte până în seara următoare, dar ea a răspuns: „Copilul meu este mort. Este mort de azi dimineață, așa că trebuie să ajung în rândul de rugăciune!”, și a venit cu sau fără număr de rugăciune. Erau cam trei sute de oameni de ordine, dar ea a reușit să se strecoare, printre picioarele lor, le-a sărit chiar și în spate, a căzut între ei. Îi era indiferent cum, dar încerca să ajungă în față, pentru că era disperată. Dumnezeu îi vorbise inimii ei și știa că „Dumnezeul care a putut da vederea, poate da și viața.” Oh, vai! Ea era disperată. În ea ardea ceva.

Oh, oameni bolnavi. Fie ca un astfel de foc să existe, numai pentru câteva minute și în inima voastră, acea disperare și atunci veți vedea ce se va întâmpla! Dumnezeul care l-a vindecat pe acest bărbat, pe Florence Nightingale, și multe alte zeci de mii de bolnavi, poate orice! Dovezi de netăgăduit: morții au fost înviați, bolnavii au fost vindecați și multe alte lucruri s-au întâmplat. Dacă El este Dumnezeu, poate face orice! El a fost Dumnezeu ieri, iar astăzi este același Dumnezeu. Fiți disperați și veți vedea că se va întâmpla ceva.

Împinsă de acea disperare, ea a înaintat tot mai mult. Eu i-am spus fratelui Jack Moore: „Femeia nu mă cunoaște, nu m-a văzut niciodată, ceea ce înseamnă că nu știe care dintre noi sunt eu.” Ea nu știa nici un cuvânt în engleză. De unde putea ști, cine este persoana? Astfel, i-am zis fratelui: „Du-te și roagă-te pentru copil, ca să fie mulțumită și să poată merge mai departe. În felul acesta se va termina cu dezordinea.” Dar ea s-a împins mai departe și răcnea, deși au încercat s-o oprească. Alerga peste umerii lor și cădea chiar în mijlocul lor. Câștiga câțiva metri, iar ei încercau s-o tragă înapoi; dar atunci venea printre picioarele lor ținând

copilul mort, necăjind uşierii și orice altceva. Nu conta cum, ea trebuia să ajungă sus!

Nu ne amintește aceasta de femeia Sunamită? Dar aceasta nu s-a întâmplat acum trei mii cinci sute de ani, ci acum trei sau patru ani. Astăzi se poate întâmpla același lucru. Când se ridică aceeași disperare și dragostea se unește cu credința pe câmpul de luptă, ca să pretindă ceea ce vreți, pentru că este o promisiune a lui Dumnezeu, o puteți avea. Acesta este adevărul.

Eu, predicatorul, evanghelistul, m-am întors. Mi-a părut rău pentru femeie, dar nu eram disperat. Vedeți? De aceea m-am gândit: „Este suficient dacă se roagă fratele Moore pentru ea.” M-am întors, dar în clipa următoare am văzut o vedenie: am văzut cum îmi zâmbea un copil mexican mic, cu fața negricioasă și fără dinți. Am zis: „Așteptați un minut. Așteptați un minut. Aduceți-mi copilul!” Disperarea ei a atras Duhul Sfânt, iar El mi-a deschis ochii și mi-a arătat copilul ei stând acolo. Femeia a venit aici udă learcă, cu copilul mort învelit într-o pătură cu dungi albastre. A venit cu un crucifix în mână sau cu un rozariu, și se ruga „Ave Maria”, dar eu i-am spus: „Lasă-l! Nu ai nevoie de așa ceva.” Atunci s-a apropiat de mine și a strigat: „Padre!” ceea ce înseamnă „Părinte,” însă eu i-am zis: „Nu spune așa! Nu spune așa! Crezi?” Traducătorul a întrebat-o în spaniolă dacă crede. „Da,” a fost răspunsul. Ea credea. El a întrebat-o cum crede, iar ea a răspuns: „Dacă Dumnezeu a putut să-i dea vederea acelui om bătrân, poate să-i dea viața și bebelușului meu.” Amin. Disperarea a condus-o la aceasta. Nu a fost nimic din partea mea; eu am văzut numai vedenia. Am zis: „Doamne Isuse, am văzut în vedenie un bebeluș și poate fi acesta.” Chiar atunci, el a început să dea din picioare și să țipe: „Uie! Uie! Uie!” „Mergeți la doctor să vă dea o declarație scrisă că este același bebeluș care a murit acolo.” Doctorul ne-a dat acea declarație: „Copilul a încetat să mai respire și inima i s-a oprit în cabinetul meu. A murit la ora nouă dimineața de dublă pneumonie.” În seara aceasta, copilul trăiește în Mexico. De ce? Disperarea a cuprins inima unei mame care plângea pentru bebelușul ei, pentru că l-a văzut pe Dumnezeu vindecând ochii unui om orb și a știut că poate să învie și copilul ei mort.

Disperarea! „Când Mă veți căuta cu toată inima, vă voi asculta.” Vedeți?

Împărăția! „Legea și profeții au fost până la Ioan. De atunci, Împărăția cerului s-a predicat, și oamenii O iau cu năvala.” Dar voi să nu stați doar așa și să spuneți: „Doamne, ia-mă de guler și împinge-mă înăuntru,” ci siliți-vă voi înșivă să intrați în Ea. Disperarea decide între viață și moarte.

Aș dori să mai am puțin timp pentru o altă istorisire, pentru că mă gândesc la o fată care a tot luat decizii noi. Eu i-am spus: „Soră, aceasta nu ajunge”, dar ea s-a ridicat și a spus: „Eu cred că voi fi în ordine.” „Nu, nu, stai acolo!” Atunci a început să se roage și disperarea a devenit tot mai mare și mai mare, până a împins-o să strige: „O Dumnezeule, salvează-mă!”

Tratamentele de dezalcoolizare au rămas fără efect. Nimic nu-i mai putea ajuta. Mă privea cu ochii ei negri mari, și în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji mi-a zis: „Cu mine s-a întâmplat ceva.” Oh, da, s-a întâmplat într-adevăr ceva. Dar mai întâi a trebuit să ajungă în această disperare.

Dacă nu puteți ajunge sperați, nu veniți pe aici. Dacă sunteți sperați, veniți și priviți, fiindcă o primiți de îndată ce ajungeți aici.

Să ne rugăm. Priviți Împărăția lui Dumnezeu în disperare și Ea va veni peste voi.

Tatăl nostru ceresc, Te rog în Numele lui Isus, să fii milostiv cu noi, Doamne. Începe în noi o disperare! Oh, Doamne Dumnezeule, Te rog să ai milă de noi și să lași ca oamenii să Te caute în seara aceasta cu inimi disperate. Noi știm că Tu ești aici, Doamne. Tu ești Același ieri, azi și în veci.

Fie ca oamenii care au Semnul că au trecut de la moarte la Viață, care s-au schimbat de la viața veche lumească la una nouă, și cei care sunt bolnavi, să-și ia dovada în mână și să spună: „Eu sunt o proprietate răscumpărată a lui Dumnezeu; sunt în Hristos, iar în El nu este boală; sunt în Hristos, iar în El nu este păcat; sunt în Hristos, iar în El nu este necredință. Resping tot ce vrea să-mi spună Satan și îmi

iau Semnul pentru că „*El a fost rănit pentru fărădelegile mele; El a fost zdrobit pentru nelegiuirea mea; pedeapsa care ne dă pacea era peste El; și prin rănilor Lui am fost vindecat.*” Acum, sunt în posesia Semnului, pentru că Dumnezeu m-a recunoscut ca fiind al Lui, o proprietate spălată în Sângele Domnului Isus. Eu țin Semnul morții Lui în mâinile mele, pentru că El a înviat din nou, și sunt al Lui, iar El este al meu. De aceea, merg înainte cu credință tare și hotărâtă, pentru că de astăzi Îl cred pe Dumnezeu și primesc vindecarea mea. Eu am acceptat fiecare cerință, pentru că ultimele cuvinte spuse de El, au fost: „*Își vor pune mâinile peste cei bolnavi, și se vor face bine.*” Doamne, ajută-ne. Fie ca în interiorul nostru să se stabilească o disperare, pentru că mă rog în Numele lui Isus. Amin.

Eu pot, eu vreau, eu cred; Eu pot, eu vreau, eu cred;

Eu pot, eu vreau, eu cred Că Isus mă vindecă acum.

Oh, eu pot, eu vreau, eu cred;

Eu pot, eu vreau, eu cred;

Doar gândiți-vă: „Eu sunt hotărât!”

Eu pot, eu vreau, eu cred; Că Isus mă vindecă acum.

Credeți aceasta? („Amin”) „Prin harul lui Dumnezeu, sunt decis să nu mă opresc din rugăciune până când nu mă atinge Ceva. Eu vin acum ca să se pună mâinile peste mine, pentru că Dumnezeu nu poate greși niciodată. Cred că Medicul cel Mare este aproape, cred că Dumnezeu care a scris Cuvântul, Dumnezeu care a făcut Jertfa, Însemnul lui Dumnezeu care ne curăță în seara aceasta de păcat, Însemnul, propria Lui Viață, este aici cu noi.

„Eu voi fi cu voi, și în voi, până la sfârșitul lumii... Peste puțin timp lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi în voi, până la sfârșitul lumii.” Credeți aceasta? („Amin”). Eu mă încred în El; cred că El o va face. Credeți și voi aceasta? („Amin”).

Imediat după ce încep, voi vedea vedenii; vedeniile minunate ale Domnului, care arată lucruri mari. Dacă încep cu aceasta, vom sta toată noaptea aici. Credeți cu adevărat? Amin! Eu cred din toată inima.

Doamna care stă lângă fratele Palmer, îmi este necunoscută. Ea vine din Georgia și suferă de o boală femeiască. Dacă crede că Dumnezeu o vindecă, El o va face. Nu am văzut-o în viața mea, dar aceasta este problema ei. Nu știu dacă a auzit Mesajul și mai înainte, dar eu am văzut-o în timp ce predicam. Crede numai și vezi dacă este corect. Amin. Dacă poți crede, se va întâmpla.

Doamna care stă acolo, are probleme cu spatele. Ea suferă foarte mult. Numele ei este doamna Wisdom. Dacă crezi din toată inima, Isus Hristos te face bine. Nu am văzut-o pe femeia aceasta în viața mea, dar ea stă acolo și are dureri. Este îmbrăcată într-o rochie galbenă. Corect? În ordine. Suntem străini unul față de altul? Da! Bine, poți merge acasă sănătoasă. Isus Hristos te face bine. Amin.

Acolo stă o altă femeie care are tot dureri de spate. Ea are un fiu cu dureri de cap. Așa este. Numele ei este doamna Parker. Ai crezut din toată inima și Isus Hristos vă vindecă pe amândoi. Amin. Noi suntem străini unul față de altul. Așa este. Amin! Credeți numai din toată inima.

Aici este un bărbat în vârstă, care vine din Michigan. El are probleme cu urechile. Oh, el aude glasuri, are o boală spirituală. Tu nu știi dacă este Dumnezeu sau altcineva. Auzi zgomote în urechi. Eu nu te cunosc, nu te-am văzut niciodată. Dacă este adevărat, ridică mâna. Aceste lucruri se întâmplă, dar ele nu te vor mai supăra niciodată, pentru că Isus Hristos te face bine. Îl credeți pe marele Medic? („Amin”).

Cu tine ar trebui să vorbesc în limba norvegiană, dar nu știu norvegiana. Soră, dacă vorbești limba lui, spune-i să meargă acasă și să creadă. Spune-i că durerea de cap îl va părăsi. Voi știți că eu nu-l cunosc. A venit din Norvegia, ca să ne rugăm pentru el. Du-te înapoi ca un bărbat sănătos. Amin.

Oh, Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Cine este acesta? Stâlpul de Foc, Duhul Sfânt. Este același Semn, pentru că Isus Hristos trăiește. El cunoștea gândurile inimilor lor pentru că este Cuvântul, iar Cuvântul este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri și discerne gândurile și intențiile inimilor lor.” Amin.

Când a venit bărbatul acesta tânăr, am văzut înaintea mea ape mari. El a citit o carte scrisă în limba norvegiană și astfel a primit înțelegerea necesară. Cineva i-a vorbit. El are probleme, dar dacă crede din toată inima, Domnul Isus îl va face bine. El a făcut un drum lung, un bărbat tânăr care încearcă să intre înăuntru. Ne vom pune imediat mâinile peste el.

Crezi? Amin! Ce minunat! Oh, vai, „Marele Medic se apropie!”. Este sora Ungreen și sora cealaltă de la pian? Vă rog să veniți repede și să cântați: „Medicul Mare ne este aproape, îndurătorul Isus.”

Vreau ca oamenii care vin la rugăciune, să se așeze pe partea aceasta a coridorului. Frate Neville, te rog ai grijă de aceasta. Unde este fratele Kapps, unul dintre frații care conduc cântările? Unde este fratele Ungreen? Vă rog, să vină cineva ca să conducă cântarea. Stați cu toții în rugăciune.

Gândiți-vă la disperare. Vedeți ce va face ea? Disperarea vă va conduce peste mare. Disperarea vă va conduce dintr-un stat într-altul. Disperarea vă va conduce peste tot. Un tată scump și fiica lui, au încercat cu disperare să ajungă aici, iar când stăteau acolo, Duhul Sfânt a pronunțat eliberarea, chiar înainte de începerea serviciului divin.

Marele Medic acum este aproape, Îndurătorul... Doamne Isuse, ascultă rugăciunea slujitorului Tău, Doamne. Te rog să Te înduri de fiecare din cei peste care ne rugăm, în Numele lui Isus.

Cel mai dulce nume în limba muritoare,

Oh, cel mai dulce imn cântat cândva.

Cei care sunteți disperați și știți că veți fi vindecați, gândiți-vă că din câte știu, duminica trecută au fost vindecați toți, sută la sută.

Priviți, El vine! El v-a vindecat deja. El aduce Cuvântul Său și Îl confirmă. El își arată Prezența. Nimeni altul decât singurul Dumnezeu nu ar putea face aceste lucruri. Este semnul lui Mesia, iar voi știți că eu nu sunt Mesia. El este Acela. El a dovedit totul aici. Aceasta ar trebui să vă arunce în disperare. Locul acesta ar trebui să fie pus, duhovnicește, sub tensiune și să explodeze ca un butoi cu praf de pușcă ce se aprinde. Desigur. Aceasta ar trebui să explodeze credința. Dragostea și disperarea îi conduc pe oameni în Împărăția lui Dumnezeu, ca să creadă din toată inima. Acum credeți cu toții? („Amin”).

Tony, uită-te un moment la mine. Nu te-am văzut de multă vreme, dar ești bolnav. Tu suferi de dizenterie. Așa este. Se va opri, te va părăsi. Când a intrat aici, am văzut că această boală îl urmărește. Nu există nici un lucru care ar putea fi ascuns înaintea lui Dumnezeu. Eu nu-l văzusem pe fratele Tony demult, dar El mi-a arătat ce boală are și acum nu o mai are.

Să ne plecăm capetele. Să nu se deschidă niciun ochi, nimeni să nu se uite în jur. Haideți să stăm cu toții în rugăciune. Billy Paul sau fratele Neville vor chema rândurile următoare când vine timpul. Fiecare să stea în rugăciune, pentru că vom cere de la Dumnezeu după Cuvântul Lui.

Să se facă puțin loc, în rândul din mijloc, ca ceilalți să aibă loc de trecere. Vă va chema fratele Neville. Mă întreb dacă sunt frați la care le-ar plăcea să stea lângă mine și să se roage împreună cu mine, prin punerea mâinilor, pentru cei ce trec prin fața noastră? Frați predicatori, sunteți bineveniți aici lângă mine. Aici nu este o lucrare izolată. Voi aveți același drept de a vă ruga pentru bolnavi, ca și mine. Eu știu că Duhul Sfânt este aici, iar dacă cineva nu crede aceasta, înseamnă că ceva nu este în ordine.

Haideți să Îl credem cu toții, din toată inima, pe Dumnezeu, iar El ne va dăruia ceea ce Îl rugăm. Credeți și nu vă îndoiiți. Fiecare să se roage pentru aproapele său. Ce spune Biblia? *„Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții.”*

Voi, cei care veniți în rândul de rugăciune, să pășiți bucuroși înainte și să Îi mulțumiți lui Dumnezeu pentru vindecarea voastră, imediat ce sunteți atinși de aceste mâini. Stați toți în rugăciune, în timp ce fratele Kapps conduce cântările. Doamne Isuse, ajută-ne. Te rog în Numele lui Isus Hristos, să îngădui ca Duhul Sfânt să-l atingă pe fiecare; să fie vindecați în timp ce urmăm poruncile Tale pentru punerea mâinilor pe bolnavi. Tu ai promis că ei se vor însănătoși, iar noi credem aceasta, Tată, în Numele lui Isus. Amin.

Bine, stați toți în rugăciune, în timp ce începem să ne rugăm. Mai întâi ne rugăm pentru un băiețel bolnav într-un cărucior. Ne punem mâinile peste copil, în Numele lui Isus Hristos, ca să poată fi făcut sănătos. Da, domnule. În Numele lui Isus Hristos... (Fratele Branham și predicatorii își pun mâinile peste cei din rândul de rugăciune. Adunarea se roagă și cântă în continuu „Marele Medic.”).

Cel mai dulce imn cântat cândva.

Isus, binecuvântat Isus.

Câți credeți în inima voastră că Dumnezeu v-a ascultat cererile pentru că v-ați

supus Cuvântului Său? S-a întâmplat, s-a terminat. Credeți-L din toată inima pentru că este o lucrare terminată.

Fiți atenți! Săptămâna viitoare când vă întoarceți, vom afla cu toții, ce s-a întâmplat.

Eu cred că, dacă Domnul vrea, când ne vom întoarce vom face rândul pentru rugăciune, în spațiul secundar. Mai mult, cred că este ceva în desfășurare. Ceasul este aproape. Eu mi-aș lua timp pentru fiecare în parte, până când mi se arată ceva.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Noi suntem foarte fericiți pentru că sunteți aici. Ești perseverent? Ești în disperare? Ești disperat pentru vindecarea ta? A încetat acum în dragoste, în credință și în încrederea că Dumnezeu va face ceea ce a promis? („Amin”). Dumnezeu o va face.

Acolo sunt doi sau trei copilași în cărucioare... Noi vom crede pentru ei, vom crede că vor fi vindecați. Ei vor fi sănătoși. Credeți? („Amin”). Trebuie să fie sănătoși pentru că așa a spus Dumnezeu, iar noi suntem disperați și credem că așa va fi.

În adunări sunt cuprinse multe lucruri care sunt făcute pe rând. Acum vom elibera adunarea ca cei care trebuie să plece, să fie liberi să meargă. Este aproape ora zece. Celor care trebuie să plece, le spunem că a fost o bucurie, că v-am avut printre noi, și că dorim să mai veniți. Cei care vor mai rămâne după rugăciune, să se așeze, iar ceilalți să plece în liniște. După aceea vom avea Cina. Dacă puteți, sunteți invitați să rămâneți cu noi.

Dacă nu este posibil să rămâneți, Dumnezeu să vă binecuvânteze. Rugați-vă pentru mine, și eu mă voi ruga pentru voi. Nu uitați: păstrați însemnul aplicat, fiți disperați și presați spre Împărăția lui Dumnezeu. Amin! În timp ce ne ridicăm, vom cânta cântarea noastră de despărțire: „la Numele lui Isus cu tine.”

Ia Numele lui Isus tine,

Copil al durerii și al suferinței;

El bucurie și mângâiere-ți va da, oriunde vei merge.

Nume scump, Nume scump! O, ce dulce! O, ce dulce!

Speranța pământului și bucuria Cerului;

Nume scump, O, ce dulce! O, ce dulce!

Speranța pământului și bucuria Cerului.

Dați mâna unul cu altul și spuneți: „Domnul să te binecuvânteze, fratele meu pelerin, soră.” Frate și soră, dați mâinile unii cu alții, cu sinceritate, reverență și ca prieteni creștini, în legătura dragostei. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Amin!

Îl iubesc, Îl iubesc că întâi El m-a iubit!

Și a plătit salvarea mea

Pe lemnul Calvarului

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus, până ne întâlnim!

Până ne întâlnim! Oh, până ne întâlnim!

Dumnezeu să fie cu voi până ne întâlnim din nou.

Până ne întâlnim! Până ne întâlnim!

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus; până ne întâlnim!

Dumnezeu să fie cu voi până ne întâlnim din nou. Mă rog ca El să rămână cu voi toți până ne vom revedea în această dulcețată de părtășie a marelui Semn al lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt. Harul lui Dumnezeu să fie cu voi și să distrugă căile morții înaintea voastră; să vă curețe cărarea, ca să Îl puteți vedea întotdeauna pe Isus înaintea feței voastre, pentru că atunci nu veți fi clintiți.

Tată ceresc, Îți încredințăm slujba aceasta și cea de azi dimineață. Îți aducem slavă pentru tot ce a fost spus și făcut. Îți mulțumim și Te laudăm că ai salvat și vindecat oamenii și ne-ai dăruit harul Tău măreț, după care ne este dor tuturor. Salvează-ne! Îți mulțumim. Rămâi cu noi, până ne vom revedea. Întâlnește-ne la Cină. Fii la volanul celor care conduc spre casă. Condu-i prin circulația aceasta de sărbătoare, să nu li se întâmple nimic și să nu se apropie de ei nici o primejdie, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Bine, acum din nou, „la Numele lui Isus cu tine.” la Numele lui Isus... (Acum sunteți eliberați în Numele)... cu tine,

Ca un scut de orice cursă;

Când ispitele în jurul tău... Ce faci atunci?

Doar șoptești acel Nume sfânt în rugăciune.

Nume scump, Nume scump! O ce dulce, O ce dulce!

Speranța pământului și bucuria Cerului;

Nume scump, Nume scump! O ce dulce, o ce dulce!

Speranța pământului și bucuria Cerului.

Plecați în Numele Lui,

Căzând prosternați la picioarele Lui,

Rege al regilor în Cer Îl vom încorona,

Când călătoria noastră este completă.

Nume scump, O ce dulce!

Speranța pământului și bucuria Cerului;

Nume scump, O ce dulce, o ce dulce!

Speranța pământului și bucuria Cerului.

Acum, înainte de a vă așeza, ne vom liniști pentru serviciul Cinei. Ești aici, frate Blair, predicatorul pe care l-am întâlnit nu demult în Arkansas? M-am gândit că este el, dar nu am fost sigur. Tu ți-ai încredințat azi dimineață copilul Domnului. Nu te-am întâlnit și în Hot Springs? Duhul Sfânt a descoperit ceva ce urma să se întâmple. Așa este? Bine. Eu chiar m-am gândit și m-am întrebat, dacă ești fratele acela, fratele Blair. Sunt foarte bucuros că ești aici, frate Blair.

Aș vrea să te rogi cu noi și să-L rogi pe Dumnezeu, să ne curețe și să ne pregătească pentru Cină. Vrei, frate Blair? (Se roagă fratele Richard Blair). Da, Doamne, Dăruiește-ne aceasta. Da, Doamne. Da, da. Amin. Vă puteți așeza.

Sora de la orgă știe că înaintea Cinei cântăm cântarea: „Este un izvor plin cu Sânge.”

Doresc ca fratele Neville să citească Cuvântul înaintea Cinei, ca să meditați în interiorul vostru. Aduceți-vă aminte că Israelul a mâncat Paștele în grabă, în disperare, înaintea Exodului, iar în timpul celor patruzeci de ani nu a fost nici un om slab printre ei. Aici se află și vindecare divină. Domnul să te binecuvânteze, frate Neville, în timp ce vei citi 1 Corinteni 11.23-32:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine.

Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou

În sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.”

Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.

De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de sângele Domnului.

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului.

Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm.

Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.

Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.”

(Fratele Neville spune: „Domnul să binecuvânteze citirea Cuvântului.” Fratele Branham ia tava cu pâinea frântă).

Eu țin aici o pâine nedospită și frântă, care simbolizează trupul lui Isus Hristos. Prin trupul Lui zdrobit, prin sângele Lui, noi avem intrare în Sfânta Sfintelor.

Tatăl nostru ceresc. Pâinea aceasta a fost pregătită pentru a simboliza trupul acela rănit și frânt. Fă ca în timp ce o primim, fiecare din noi să simtă ca și cum am făcut literal acest act. Fie ca noi să avem iertarea păcatelor noastre și acces în Sfânta Sfințelor, să trăim în Prezența Ta în Viața noastră viitoare, și pentru toate zilele care le vom trăi aici pe pământ, și să fim cu Tine în veșnicie. Dă-ne aceasta, Tată. Binecuvântează această pâine pentru scopul hotărât, în Numele lui Isus. Amin.

Biblia spune: *„După ce a luat pâinea, a binecuvântat-o și a frânt-o, apoi a luat un pahar, l-a binecuvântat și a zis: „Acesta este paharul Noului Legământ în sângele Meu, care a fost vărsat pentru voi.”* Fie ca Domnul să reverse binecuvântarea Lui peste ea în timp ce ne rugăm.

Doamne Isuse, eu țin aici sângele viței, scos din sucii strugurilor. Tată, acest vin simbolizează Sângele scump care ne curăță, pentru că de Acolo vine Însemnul. Îți mulțumesc pentru acest simbol, pentru că Tu ai spus: *„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică și Eu îl voi învia din nou la timpul sfârșitului.”* Îți mulțumim pentru această făgăduință, Tată, și Te rugăm să ne cureți inimile ca să fim găsiți vrednici prin credință, pentru că știm că noi înșine nu suntem vrednici, dar credința noastră nu va greși, pentru că acceptăm Sângele desăvârșit al lui Isus Hristos. Îngăduie aceasta, Tată.

Sfințește vinul pentru scopul hotărât. Fie ca fiecare persoană care bea din vinul acesta și mănâncă din această pâine, să fie întărit pentru călătoria care stă înaintea lui. Îngăduie aceasta, Doamne. Fă ca ei să fie sănătoși, tari și umpluți cu Duhul Tău, până vine Isus. Amin.

- Amin -